

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

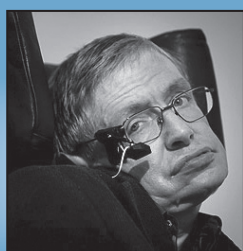
Mission i den haitiska
bergsbygden. Reportage sid 16

KAMPEN FÖR DEN FRIA UNDERVISNINGEN

Sid 2-7

Lena om hemundervisning:

**– Det blir mer och mer
värdefullt.** Intervju sid 2

**Stephen Hawking: – Den här jorden
klarar inte mer.** Appell av Berno Vidén sid 12

En övertygelse som vuxit sig starkare!

Intervju av Berno Vidén

Lena och Robin Widén har under 20 års tid hemundervisat alla sina åtta barn, av vilka två fortfarande studerar på grundskolenivå. Midnattsropet ställde några frågor till föräldrarna med anledning av den nya skollagen som Sveriges riksdag röstade igenom tidigare i år, en lag som gör det näst intill omöjligt för hemundervisande föräldrar att lagligt fortsätta sitt arbete.

Trots motgångarna och de lagstadgade hoten, vilka kommer att tillämpas från och med läsåret 2011/12, utstrålar både Lena och Robin en kamplusta, motiverad i en väl beprövad övertygelse om att fortsätta kampen för familjens hemundervisning.

På frågan om det nu, då riksdag och regering beslutat om att förbjuda hemundervisningen, är värt att satsa så mycket tid och resurser som det innebär att hemundervisa, svarar först Robin:

- Hemundervisningen är värt allt, något 20 års erfarenhet säger oss.

Också Lena är fast besluten att fortsätta: -Det blir mer och mer värdefullt ju längre man håller på.

Motståndet kommer från politikerna som är valda att tillvarata medborgarnas intressen och rättigheter. För att ge ett exempel på detta motsägelserfulla handlande, berättar Lena hur familjen vid tidigare

tillfälle kommit överens med den skola som vid ett godkännande skulle utöva insyn, om att få tillgång till skolans träslöjdsal, men hur politikerna genom att neka tillstånd att hemundervisa, omöjliggjort ett fungerande samarbete.

Trots att nya skollagen ska börja tillämpas först år 2011 så har många av Sveriges hemundervisare under de senaste åren märkt av åtstramningar. Flera kommuner har mer eller mindre godtyckligt och utan grund börjat avslå föräldrarnas ansökan, trots att lagens villkor uppfyllts med råge. Exempelvis har Lena och Robin hotats med vitesförelägganden, något Utbildningsnämnden i Stockholm beslutat om. I nämndens beslut står helt felaktigt att vård-

nadshavarna, trots ålägganden om att skicka barnen till skolan, hållit dem borta från undervisning under flera läsår. Nämnden förbiser helt och hållet att barnen under dessa år erhållit lagstadgad hemundervisning. I klartext är politikernas hot formulerat så här:

1. Utbildningsnämnden förelägger vårdnadshavarna att vid vite iakttä sina skyldigheter att se till att barnen fullgör sin skolplikt i en godkänd grundskola.
2. Utbildningsnämnden beslutar att om vårdnadshavarna inte ser till att barnen börjar delta i undervisningen till skolstarten den 18 augusti 2010, kommer Utbildningsnämnden att hemställa hos

Förvaltningsrätten att rätten skall fastställa utdömande av vite.

Detta beslutades den 20 juni, trots att nuvarande skollag tydligt medger föräldrars rätt att hemundervisa. Robin reagerar över det dubbla budskap som går ut från olika myndighetspersoner, speciellt mycket nu inför det stundande valet:

- I valrörelsen talas det om valfrihet. Politiker hävdar valfrihet och föräldrars auktoritet som en lösning på skolans problem, men det enda man är ute efter är att vinna politiska poäng. Sanningen är istället den att då vi vill använda oss av valfriheten ska vi krossas ekonomiskt med vitesförelägganden. Sanningen är också

Hos familjen Widén har sången en stor plats. T v, Lena sjunger med sina döttrar. T h, Familjens yngsta dotter prövar på sina nyförvärvade kunskaper med fiolen.

Robin och Lena tillsammans med sina åtta barn som alla har hemundervisats.

den att vi under 20 års hemundervisning har besparat samhället miljonbelopp, pengar som hör till föräldrarätten. Var finns valfriheten? Trots att familjerätten är mycket stark inom EU, starkare än den svenska grundlagen om yttrandefrihet, så stark att den ej får rubbas, har man i svensk lagstiftning lyckats kriminalisera föräldrar som vill det bästa för sina barn och ge dem hemundervisning. Vart ska vi ta vägen? Ska vi fly till Norge, Finland? Vi känner oss jagade ut ur landet!

Inom EU finns det idag två länder som helt stänger ute möjligheten till hemundervisning. Det är dels Tyskland, där jag träffade nog just nu sitter och sammanställer den här intervjun, och dels är det

nu också Sverige. Tysklands skollag bygger på 1933 års beslut av dåvarande nazistiska nationalförsamling, med motivet att alla skulle skolas in i ett och samma tanke-mönster. Sverige verkar nu gå samma väg.

Robin säger också att det smärta honom att se dubbelmoralen som å ena sidan ges sken av att följa EU's normer om familjerätt och mänskliga rättigheter, samtidigt som man handlar tvärtemot och förföljer den enskilde. För Lena och Robin är dock hemundervisning mer än en alternativ lösning till annan skolgång, utan har kommit att handla om en övertygelse som vuxit sig allt starkare genom åren.

- Vi skulle inte klara av att leva under det här trycket och

motståndet utan att ha en bärande tro på Gud, säger Robin med eftertryck, och fortsätter: - Vi har inga personliga förutsättningar att möta nämnder och expertis som kräver inlägga efter inlägga. Vi är enkla människor som funnit en väg som är rättsligt grundad, och dessutom mycket positiv för hela familjen.

Lena understryker att då skolans personal vid tidigare tillfällen provat barnen har man förundrats över att de klarat sig bättre i ämnen som vanligtvis kräver ämneslärare och mycket dyr utrustning:

- Flera av våra barn har fått bäst betyg i NO-ämnen, något skolan förundrats över.

Ja, både skolmyndigheter och politiker lär fortsätta att förundra sig, då vare sig

Robin eller Lena ens för ett ögonblick verkar tveka om vilket skolval de ska göra i framtiden:

- Hemundervisning! Vi har ett enormt stöd från vår församling och vänner som gör det lättare att fortsätta framåt.

Vi låter Robin avsluta den här intervjun genom att svara på frågan om vad som motiverar familjen att trots hårt motstånd fortsätta kampen för rätten att hemundervisa: -Jesus sa: 'Låten barnen komma till mig, och hindra dem inte, ty Guds rike hör sådana till.' Då det blir för svårt finns det fortfarande en väg att gå; bönevägen, och den bär igenom allt. ■

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson emmanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adress-
ändring sker skriftligt till
tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
Bromma 2010

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET
För tillstånd att använda ma-
terial, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS:
Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål
på inbetalningen)

Hemsida: www.maranata.se
E-post: info@maranata.se

Mission i Dominikanska Rep.
Info (spanska) do.maranata.se

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:
www.ballstamediacenter.se
E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
Box 20134, 161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39

Frihet att välja

Text: Bernardo Vidén

Det är valår i Sverige och medborgarna uppmanas att i sann demokratisk ordning mangrant bege sig till valurnorna. Politiker i regeringsställning och opposition lägger fram löften för att vinna så många röster som möjligt. Något som betonats mycket det här året är vikten av att det ska finnas valfrihet för folket, med tyngdpunkten lagd på områden som exempelvis utbildning och skola. Alla ska ha rätt att välja. Men då man synar uttalade löften lite närmare visar det sig att det mesta handlar om dåligt förankrade illusioner; en illusorisk valfrihet utan verkan, där endast den respekteras som lydigt rättar sig in i ledet till den ideologi samhället bestämt varje medborgare ska följa. Det är en konst att få medborgarna att tro att de väljer själva när de egentligen frångått rätten att själva forma sina liv. Psykologiskt sett är det en viktig del av valkampanjen att lyfta fram valfriheten, för vem vill leva i en diktatur? Dock handlar valfriheten i det demokratiska Sverige mest om att välja nyanser. Kursen bestäms helt uppenbart av andra krafter än riksdagsvalen.

Frågan om hemundervisning är ett praktexempel på hur myndigheter topprider och försöker tvinga välmotiverade och ansvarsfyllda föräldrar att fransäga sig uppfostransansvaret för sina barn. Genom att direkt och indirekt odugligförklara föräldrars kapacitet att fostra och bilda sina barn, undergräver myndigheterna internationella av Sverige ratificerade mänskliga rättigheter. Å ena sidan säger man att i Sverige är demokratin med religions- och åsiktsfrihet så starkt grundad i konstitutionen att den är omöjlig att rubba för att å andra sidan med lagstiftningen som vapen bekämpa och tvinga medborgarna att göra avkall på sin religiösa och filosofiska övertygelse.

Sverige som nation har genom olika väckelserörelser enträgna böner och idoga arbete upplevt ett omvälvande lyft ur det allmänna förfall som raserade många hem under industrialiseringens tidiga år. Som en frisk och hälsosam fläkt nåddes en stor del av folket av evangelium, vilket resulterade i att man i många stugor bytte ut brännvinsflaskan mot

bibel och psalmbok, något som kom att ha en enorm inverkan på samhället. Familjeliv stabiliserades och många blev helt överbevisade av att den kraft som går ut från evangelium också har makt att från grunden förvandla människors situation. Den upprättade familjen blev en stomme för det framväxande samhället.

Dock har det under mänsklighetens historia alltid förts en intensiv kamp mot familjen, den konstitution som utgör ett samhälles sammanhållande kitt. Under olika perioder kan man läsa om hur myndigheter och makthavare med hjälp av skiftande metoder försöker bryta sig in i familjens sfär för att försvaga den inneboende styrka som finns i just familjekonstitutionen. Det är som att världen – eller det styrande samhället – i ett fungerande familjeliv möter ett hot mot sin egen ideologi, något som till varje pris måste bekämpas. En orsak är att just familjens konstitution är en av grundpelarna också i Guds ord, och även en förebild på Kristus och församlingen.

Då man utifrån det ljus bibeln ger reflekterar över den förrådiska frihetskamp från överhet och moraliska normer som under anarkistiska former blossade upp och erövrade världen under 60-talet, är det lätt att där också finna ett öppet uppror mot Guds ord, eller som psalmisten säger; mot Herren och hans smorde: *"Låt oss slita sönder deras bojar och kasta deras band ifrån oss."* Man ser friheten i Kristus som en boja.

Att söka Guds rike först är ett val som kräver allt men som också ger allt! I korta ordalag handlar det om att följa rikets Konung Jesus, att vara hans lärjunge och låta honom vara Herre i både små och stora steg. Jesus själv satte upp gränser mellan världen och Guds rike. Han gick så långt att han deklarerade att hans rike inte är av denna världen och att världen därför hatar honom. På samma sätt kommer också den som valt att följa honom få uppleva detta främlingskap i världen.

Och världen förgår och dess begärelse, men den som gör Guds vilja, han förbliver evinnerligen. (1 Joh 2:17) ■

Utdrag ur artikeln

ALARMERANDE RÄTTSFÖRSKJUTNING!

För över trettio år sedan började en grupp föräldrar, inspirerade av Arne Imsens förkunnelse, med hemundervisning för sina barn. Då var det § 35 i skollagen som gav utrymme för denna rättighet som finns i internationella konventioner om mänskliga fri- och rättigheter. Men det är en ständig kamp för denna rättighet som statsmakten vill beröva familjerna.

År 1978 skrev Arne Imsen en ledare, där han tog upp skolfrågor som föräldrarna konfronterades med i kampen för fri undervisning. Här publiceras åter avsnitten med de principiella uttalanden han gjorde då. Aktuella reportage och artiklar i detta nummer av MR, understryker dess aktualitet.

Av Arne Imsen 1978

Allt oftare får man skäl att konstatera att olika institutioner och myndigheter i detta åsiktsbeskyddade land i sin perfekta byråkrati hyser en latent avsky för originella och självständiga medborgare. Belevat och artigt artikulerar de nerklassningen; en utfrysning som ofta drabbar väckelsekristna föräldrar i kontakten med barnavårds- och skolorgan. I vårt kyliga kulturklimat är sådana anonyma sanktioner vanliga, men svåra att spåra, eftersom de tolereras och förbigås med tystnad av de utsatta.

Det finns otvivelaktigt en risk för föräldrar, vilka hävdar genuint kristna värderingar för familjeliv, barnuppfostran och undervisning, att bli betraktade som mindre tillräkneliga och behandlas som andra klassens medborgare. Det är i dessa små konfrontationer mellan individer och institutioner, den heliga demokratin får sitt anseende skamfilat. I dessa relationer är person-, åsikts- och religionsförhållande klart manifesterade, men exponeras inte i offentlighetens ljus, fastän många får erfara dess bitterhet. Med den moderna pluralismen följer det en naturlig överkänslighet för levande kristendom i alla samhällsorgan, samtidigt som klart antikristliga idéer och fördomar friktionsfritt fortplantas och be-

fästas inom alla områden i vår samhällsstruktur. Föreställningar om objektivitet och neutralitet saknar mening och finess, när nya religioner gör succé som humanism och vetenskap.

Den antikristliga religionen skapar mycket stora kommunikationsproblem mellan grupper som katalogiseras såsom progressiva eller konservativa opinioner. Det är de förment progressiva krafterna som helt dominerar i samhällets olika organ, och som med sin evolutionistiska

människo- och samhällssyn behärskar organisationerna. Väckelsekristendomen däremot, stämplas, bland annat på grund av sin fundamentalistiska bibeltro och pessimistiska kultur- och människosyn, såsom konservativ. Här ligger grundorsaken till de skol- och undervisningsproblem denna artikel skall beröra. - - -

Fortfarande är det så i detta land, att samhällets reguljära skolundervisning inte är en skyldighet, utan en rättighet för våra barn. Det är fortfarande föräldrarna, som bestämmer om barnen skall delges undervisning vilken harmonierar med hemmets atmosfär och religiösa övertygelse, eller placeras i en avideologiserad och på andliga och etiska värden utarmad skolmiljö med diffusa föreställningar om objektivitet samt modeinriktade pedagogiska experiment och familjeupplösande könsrolls- och jämlikhetssvärmerier som substitut.

Det hävdas att samhällsutvecklingen och de ökade utbildningskraven och den nuvarande grundskolans övergripande mål är tungt vägande skäl att eliminera hemundervisningen. Sådana överväganden må diskuteras när och var som helst, men bör verkligen inte kopplas till föräldrarnas ansökan om skolbefrielse utifrån nu gällande lagstiftning. Lagen gäller, och skall följligen utan de hindrande element den nu

Det är fortfarande föräldrarna, som bestämmer om barnen skall delges undervisning vilken harmonierar med hemmet, eller placeras i en avideologiserad och på andliga och etiska värden utarmad skolmiljö med familjeupplösande könsrolls- och jämlikhetssvärmerier.

forts sid 25

Hemundervisning

Text: Karin Vidén

Hemundervisning aktualiseras alltmer i media då skolorna börjat nytt läsår. Motivet därtill är dock inte främst att informera om en alternativ skolform som passar väldigt bra för en än så länge väldigt liten del av Sveriges skolelever, utan orsaken är istället den utsatthet inför myndigheter som nu enskilda familjer erfar. I hemundervisares brevlådor på skilda platser i vårt land seglar kuvert in med hot om vitesförelägganden, och familjerna blir ställda inför avgöranden som konkret kan komma att i slutändan handla om civil olydnad. Några kanske av trötthet eller skrämsel böjer sig inför övermakten och rättar in sig lydigt i ledet, medan andra finner vägar att kämpa vidare. En familj

dighet att se till att barnen fullgör sin skolplikt i en godkänd grundskola vid höstterminens början. Då föräldrarna fortsätter hemundervisa tolkas detta som att skolplikten inte uppfylls och skollagens 3 kap 16 § åberopas:

-Om en skolpliktig elev i det offentliga skolväsendet för barn och ungdom inte fullgör sin skolgång och detta beror på att elevens vårdnadshavare inte gjort på vad dem ankommer för att så skall ske, får styrelsen för utbildningen vid vite förelägga elevens vårdnadshavare att iakttä sina skyldigheter.

Att eleverna visst fullgör sin skolgång och uppfyller skolplikten genom hemundervisning tas ingen hänsyn till, trots att det inför

läsåret 2010/2011 fortfarande är 10 kap 4 § i skollagen som gäller; samma paragraf som hemundervisare använt sig av under nu flera år tillbaka, och som ger föräldrar möjlighet att ansvara för sina egna barns undervisning under insyn och prövning av det allmänna skolväsendet.

Den nya skollagen däremot, som tillämpas från den 1 juli 2011 går stick i stäv med interna-

tionella överenskomelser och konventioner som ger föräldrar rätt att välja. Den av riksdagen genomröstade nya skollagen är för många hemundervisare ett praktexempel på hur uppenbarhetsrekvisitet underminerar medborgares rättigheter, och överträder av Sverige ratificerad internationell konvention. Svenska domstolar ifrågasätter så gott som aldrig om politikernas beslut stäm-

mer överens med grundlagen då det gäller tex religionsfrihet, föreningsfrihet, demonstrationsfrihet, mötesfrihet och yttrandefrihet, utan istället hänvisas privatpersoner till Europadomstolen i Strasbourg.

Europakonventionen säger:

-Ingen må förvägras rätten till undervisning. Vid utövandet av den verksamhet staten kan påta sig i fråga om uppfostran och undervisning skall staten respektera föräldrars rätt att tillförsäkra sina barn en uppfostran och undervisning som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse.

Nya skollagen överträder Europakonventionen och menar att det inte finns något behov av en bestämmelse i skollagen som ger utrymme för hemundervisning på grund av religiös eller filosofisk uppfattning hos familjen, eftersom skolan ska vara allsidig och saklig och därigenom utformas så att alla elever kan delta, oberoende av vilken religiös eller filosofisk uppfattning som eleven och vårdnadshavare har. Med en till synes smart ordförvanskning vill man tillintetgöra det fria val föräldrar har rätt till.

Sverige använder konkret normkontroll för normprövning, det vill säga kontroll av att författningar inte strider mot bestämmelser av högre rang. En så kallad normkonflikt uppkommer dock då motsättningar mellan normer uppstår, och då skall den högre normen få företräde, och den lägre betraktas som ogiltig och inte tillämpas. I regeringsformen finns detta förfarande grundlagsskyddat i 11 kap 14 §:

-Finner domstol eller annat offentligt organ att en föreskrift står i strid med bestämmelse i grundlag eller annan överordnad författning eller att stadgad ordning i något väsentligt hänseende har åsidosatts vid dess tillkomst, får föreskriften icke tillämpas. Har riksdagen eller regeringen beslutat föreskriften, skall tillämpning dock underlåtas endast om felet är uppenbart.

Felet kan inte bli mer uppenbart än då riksdagen röstar igenom en ny skollag som tillintetgör en av de mänskliga rättigheterna, den som ger föräldrar frihet att tillförsäkra sina barn en uppfostran

Föräldrar har tagit barnen ur skolan för att undervisa dem hemma av skilda orsaker. De gör i regel ett fantastiskt bra jobb, dock i stark motvind.

och undervisning som står i överensstämmelse med deras religiösa och filosofiska övertygelse.

Detta är nästa moment i kampen, väl värt att uppmärksammas.

Förkunnaren Arne Imsen gick i bräsch för hemundervisningen redan på 70-talet. 1985 yttrade han följande angående då ny skollagstiftning:

-Med statsmaktens återkommande generalangrepp lagstiftningsvägen på internationella konventioner om mänskliga fri- och rättigheter som Sverige uppenbarligen helt opportunistiskt ratificerat, minimeras successivt och metodiskt föräldrarnas konstitutionella rättssäkerhet, som inkluderar de friheter staten åtagit sig att garantera sina enskilda medborgare. Detta skyddsnät mot maktmissbruk och godtycke i rättskipningen får icke perforeras till meningslösa fraser. Dock är det helt uppenbart att makten sällan retirerar för rätten.

Hemundervisningen har kommit att bli en politisk fråga, och det finns ett och annat anmärkningsvärt i senaste tidens skolpolitiska uttalanden som bör uppmärksammas. Från alliansens håll påstår man att *elevers och föräldrars rätt att välja skola är en av de mest fundamentala delarna i en liberal skolpolitik*. Vidare påstår man att *mångfalden ökar möjligheten för varje elev att hitta en skola som passar*

just honom eller henne. Hemundervisare utesluts dock utan skrupler ur den mångfald som har satt sin egen gräns mitt i svenska skollagens texter, där föräldrar ges möjlighet att hemundervisa. När hemundervisade barn har "hittat en skola som passar just honom eller henne" ska de förbjudas, baktalas, sektförklaras, hängas ut i media och som pricken över i kommer så vitesförelägganden inseg-

lande genom brevkastet. Detta är inget annat än en mångfaldens paradox som överlever genom att utesluta icke önskvärda!

Tyvärr vet svenska folket väldigt lite om hemundervisning som undervisningsform. Man tror allmänt att det handlar om isolering och indoktrinering, medan den istället skulle kunna vara många till hjälp och stöd om den blev mer allmänt accepterad. Man förfasar sig och talar sig varm om den sociala träning som *bara* och *endast* skolinstitutionen kan ge eleverna, och detta genom att i flera timmar varje dag under flera års tid umgås och arbeta tillsammans i en och samma åldersgrupp. Var finns den sociala träningen i denna jämnårigorienterade grupp?

Det är valtider, och val har gjorts ute i bygderna. Föräldrar har tagit barnen ur skolan för att undervisa dem hemma av skilda orsaker. Dessa hemundervisande föräldrar gör i regel ett fantastiskt bra jobb, men dock i stark motvind. Med fördomar och fantasispöken förfasar sig politiker, sakkunnige och makthavare, och har åsikter om föräldrarnas agerande och engagemang, och allt som ofta hör man röster om hur vanliga föräldrar inte vet vad man ska lära sig. - De kan inte tolka styrdokumentet och bedöma kunskapsutvecklingen. - De kan inte ge sina barn pedagogiskt innehåll. Man sätter sig

på mycket höga hästar och diskvalificerar hemundervisare som obildade och mindre vetande. Detta är en skrämmande och nedvärderande syn på medborgare; på föräldrar som i dessa dagar genom ekonomiska repressalier ska tvingas finna sig i att all kunskapsförmedling lagts ut på entreprenad.

Pedagogerna får en gedigen utbildning, o ja! Det börjar på dagis, vidare grundskola, gymnasium och högskola, och så med ett kliv är man sedan tillbaka rakt in i klassrummen igen, och framlever på så sätt sitt liv inom skolinstitutionen! Jag förringar absolut inte lärarnas kompetens, de har en mycket god utbildning och lägger ner mycken kraft och ambition i sitt arbete....MEN, jag förringar inte heller föräldrars kompetens att undervisa sina egna barn. Även om de inte alltid har den pedagogiska utbildningen så har de en livserfarenhet som väger tyngre; ett föräldraskap som väcker till liv kreativitet, idériedom, kunskapsinhämtning, ja helt enkelt en obeskrivlig förmåga och en stark drivkraft att ge sina barn den bästa av undervisning i hemmet.

På 70-talet uttalade Arne Imsen följande:

-Hemundervisningen är nödvändig för att skapa ett större socialt medvetande, väcka till större solidaritet och fostra för en enklare livsstil. Anonymiteten och bristen på fast ledning i den allmänna skolan uppmuntrar till slöseri, vandaliseringar, disciplinlöshet och mobbing. Lärarens auktoritet har ofta ersatts med gruppmentalitet och kamratförtryck.

Hemundervisningen, där föräldrar och barn själva tvingas ta itu med praktiska arrangemang och skaffa undervisningsmaterial, lär barnen sparsamhet och omtanke. Hemundervisningen motverkar slit-och-slängmentaliteten, fostrar barnen för en enklare livsstil och förbereder barnen för ett framtida samhälle.

Att skolan ska fostra för framtiden är vi nog alla överens om, och i den globala värld vi lever i är hemundervisning en ypperlig form och metod för att ge barnen en verklighetsnära syn på samhället och medmänniskorna, och därigenom en realistisk kunskap om framtiden! ■

I hemundervisares brevlådor seglar kuvert in med hot om vitesförelägganden, och familjerna blir ställda inför avgöranden.

har redan valt att gå i politisk exil och flyttat utomlands, medan andra befinner sig i planeringsskedet därför. Ännu andra familjer väljer civil olydnad trots att de vet att det leder fram till vitesförelägganden och kan komma att innebära en svår ekonomisk situation för familjen, men värderar hemundervisningen högre och mer angelägen.

Utbildningsnämnder förelägger vårdnadshavarna att vid vite iakttä sin skyl-

Text: Gertrud Johansson

"Hur ljuvliga är inte glädjebudbärarens fotsteg när han kommer över bergen och förkunnar frid, bär fram goda nyheter och förkunnar frälsning..."

Jes. 52:7

Med stor glädje och tacksamhet kan vi nu se tillbaka på sommaren. Genom Guds nåd har vi fått vara med om att sprida evangeli budskap på många platser.

Pilgrimsfolket i Norge startade med tältmöten, först i Trondheim i juni, och så i Kristiansand i början av juli. Flera från Maranataförsamlingen i Stockholm åkte dit för att hjälpa till. Många norrmän och turister från andra länder nåddes av det välsignade budskapet om frälsning.

Sommarens konferens med temat "Ett jubelår från Herren Maranata", följde sedan,

med tältet uppsatt vid vårt missionscenter i Bromma. Orden blir så fattiga när man vill beskriva hur det är när syskonen samlas, återses och blir förnyade i koncentration kring Guds ord. Från Pilgrimsfolket kom en hel skara och vi fick höra **Michael Hafsahl** och **Paulus Eliasson** predika och undervisa. Direkt från Rumänien kom **JanEgil Hafsahl** och han undervisade om jubelåret med utgångspunkt i Luk.4:18-19. Han tog upp om vad vi har, vad vi är och vad vi får i Jesus, som är vårt jubelår. Många besökte mötena. Många vittnade, sjöng och berikade dessa dagar. Budskapet gav oss både

ljulighet och skärpa med påminnelsen om att tiden är kort och dyrbar.

I början på augusti var det dags för tältmöten på Youngstorvet mitt i Oslo. Pilgrimsfolket inbjöd och vi reste dit så många vi kunde. Själv kom jag fram dit på fredagskvällen när mötet nyss hade börjat. En jublande glädje fyllde mig när jag fick höra sången strömma ut över torget. Tänk att få sjunga och vittna högljutt om Jesus mitt ibland stressade och slitna storstadsmänniskor. Även på torgmötena var den upplevelsen så påtaglig. En ton från himmelen med ett budskap om hopp och frid, fick under

ett par timmar tillfälle att nå in i hjärtana.

Bara ett par dagar senare reste vi vårt tält i Rålambshovsparken i Stockholm. Fem kvällar hade vi möten och tältet fylldes av människor som fick möta Gud genom förkunnelse, sång och vittnesbörd. En grupp från syskonen i Norge slöt upp och delade med sig. Det var **Michael, Paulus Jörgen, Samuel, Elisabeth** och **Camilla** för att nämna några av dessa.

Yngve Stenfelt från Köpenhamn, som med sin fru **Marie** gästade oss, predikade mäktigt och inspirerat om de förlorade sönerna. Den ene som hade förlösat sitt arv långt borta och den andre som arbetat och släpat hemma, men som ändå var så långt från sin fader, de behövde båda ett möte med honom.

Berno Viden som var hemma i Sverige ett par veckor, var med och predikade vid flera tillfällen, bl.a. om att komma in i Guds plan med

sitt liv och att ha en sann bild av den korsfäste Jesus, att äga liv i honom.

Många greps och begärde förbön i dessa mötena. Vid torgmötena delades massor av traktater ut i vimlet, och sången vittnade om en helt annan värld av frid och ljus. Man kunde förnimma vad Jesus upplevde när han ömkade sig över folkskarnorna som var som får utan herde.

Om detta var den sista sommaren innan Jesus kommer så fick i alla fall några höra om honom och en chans att ta emot. Bara Gud kan veta verkningarna av det evangelium som har gått ut denna sommar. Vi kan bara ödmjukt tacka honom för att vi fått vara med som redskap i hans hand och bedja för dem som nåddes. Själv gav han oss uppmaningen att bedja om fler arbetare till den myckna skörden och det ska vi verkligen göra denna höst som vi nu går in i. Där kan alla vara med. Låt oss kämpa trons goda strid till dess han kommer. ■

-Jag önskar jag kunde tala om hur mycket jag älskar Jesus!

Av Asta Olausson

Appell i tältet, Rålambshovsparken:

Jag önskar jag kunde uttrycka vad Jesus betyder så att det rör hjärtat. Det måste till en överbevisning genom den helige Ande när man vittnar och talar om Jesus, så människor får styng i sina hjärtan, så detta att man är en syndare blir en verklighet. Kvinnan vid Sykars brunn sa: "Kom och se en man som har sagt mig allt!" Det var en man, som hade blottat synden i hennes inre. Jag tror att varenda människa egentligen vet att de är syndare, för de har inte ett gott samvete. Deras samvete har inte frid. Jag tror att det viktigaste av vad kvinnan sa till människorna i staden var inte detta "kom och se en man som har sagt mig allt", utan det hon sa sedan: "Männe inte han är Messias?" Jesus var den Messias man längtade efter, den Messias som skulle kunna göra dem fria. Messias skulle göra allting nytt i deras liv. Han var den som skulle befria deras inre människa.

Jag önskar jag kunde tala om hur mycket jag älskar Jesus och vad hans kärlek har

betytt i mitt liv. När han förvandlade mitt liv, när han gjorde allting nytt genom en enda händelse. Jag blev överbevisad om att Jesus var min frälsare. Det hände på Johannelund i Maranataförsamlingen. Det märkliga var att budskapet om frälsning hade nått mitt hjärta. Jag hade blivit överbevisad om att jag var en syndare, men valet var mitt, om jag skulle ta emot Jesus eller inte. Det står i bibeln att tron är dyrbar. Och en dyrbar tro kostar mycket. Jag visste att detta att ta emot Jesus kostade allt.

Jag upplevde det som hände på Golgata. Där stod en människomassa som ropade "korsfäst honom!" och sedan kunde gå vidare med sina liv som de levde. Men så fanns också några som tog emot Jesus i sitt hjärta och måste börja leva ett helt nytt liv. De måste lämna hela sitt liv åt Jesus, allting måste bli nytt, Jesus måste bli konung i livet.

Jag visste när jag stod inför detta val att det enklaste vore att ropa "korsfäst" som massan gjorde, men då skulle jag välja att leva hela mitt liv på en lögn. Men att ta

emot Jesus i sitt hjärta, var att säga ja till Jesus. Jag sa: ”Herre, fräls mig, kom in i mitt hjärta, förvandla mitt liv o Herre, o Herre, befria från synd och elände” – då kom Jesus in i mitt hjärta och allting blev nytt. Det som var dyrbarast av allt var att himmelen öppnade sig. Sedan fick det kosta vad det ville att vara frälst. Vad det än kostade här i tiden av smälek, av att man miste sin familj, sina anhängare, sitt jobb – allting; betydde ingenting, bara detta att vägen till himmelen var öppen. Vad spelar några dagar, några år här i livet för roll? Man gör karriär, man tjänar en massa pengar, man får en position. Livet går vidare, och en dag ska man göra räkenskap för sitt liv. Man ska dömas för sina gärningar, inte utifrån det som blir kvar när man har dött, utan utifrån det man har med sig till andra sidan. Är det en frälsad själ, eller är det en själ som går till förtappelsen?

Det är detta frågan gäller idag. Du som inte lever det liv som Jesus vill att du ska leva, tänk på att du ska göra räkenskap en dag för ditt liv. Kan du då åberopa Jesu blod, att du är frälst, att han betalat din syndaskuld? Kommer himmelens port att öppnas för dig, eller hör du till dem som går förlorade, till dem som Jesus kommer att säga: ”Jag känner er inte”. Jag önskar att detta budskap kunde nå ut till människor som lever i okunskap och inte vet vem Jesus är. Tänk om vi kunde få presentera Jesus, att det finns en frälsare. Att det finns någon som kan göra allting nytt, som kan lösa från hopplöshet och meningslöshet, som kan ge en framtid och ett hopp! ■

-Jag bad för henne med alla ord jag kunde på alla språk jag kunde...

Vittnesbörd av Nahdja Widén

Jag ska berätta om något jag var med om i England då jag var där på semester två veckor och hälsade på min kompis. Vi åkte till en ungdomskonferens i Birmingham tre dagar. Första kvällsmötet kom de med en flicka och undrade om någon fanns som kunde tala spanska. Först vågade jag inte, för de talade ju engelska och jag skulle översätta till spanska. Till slut sa jag att jag kunde försöka. Då fick jag träffa den här flickan som var sexton år. Jag översatte så gott det gick på mötet, sedan skildes vi åt, för vi sov på olika platser.

Nästa dag när vi kom dit på morgonen skulle hon vara tillsammans med mig på dagen. Vi började prata med varandra. Hon mådde jättedåligt och hade så ont. Inte fysiskt, men psykiskt i hela sig. Hon var tvingad åka dit av sin faster. Hon var inte kristen och ville inte vara där. Sedan blev det kvällsmöte. Hon satt bredvid mig och jag

översatte. När vi sjöng gick hon ut för att röka. Hon var borta länge, kanske tre kvart. Eftersom hon var minderårig var en annan flicka där tillsammans med henne, men hon kunde bara engelska. Hon frågade mig var den unga flickan var. Jag talade om att hon gått ut för att röka. Då sa hon: det är en sak du inte vet om henne. Hon brukar skära sig själv, och hon har rymt hemifrån flera gånger. Då gick vi ut och sökte henne. När vi fann henne, satt hon på en bänk och grät. Hon hade så ont och visste inte vad hon skulle göra av sig. Vi försökte prata med henne och frågade om vi fick be för henne. Hon sa: -Jag har försökt be förut, men det funkar inte. Jag vill inte göra det. Men till slut gick hon med på att gå in ett sidorum och det kom en ledare och bad för henne. Sedan gick vi in i mötet. Då tog hon upp ur sin ficka ett rakblad. Jag sa åt henne att det skulle hon nog inte ha kvar, och hon gav det till mig. Nästa dag visade hon sin arm

för mig. Hon hade kvällen innan skurit en massa skärsår i hela armen. Vi gick sedan till ett möte. Hon var väldigt orolig och ville inte sitta kvar. Hon gick ut fastän det spöregnade, och jag följde med för att inte lämna henne ensam. Hon såg att jag frös, och tyckte jag skulle gå in. Men det ville jag inte. Hon frågade varför. -Jag vill inte

att vi skulle be för henne under dagen, så att hon skulle öppna sig för Jesus.

På eftermiddagen åkte vi på evangelisation i stan. När jag satt i bussen så bad jag för henne med alla ord jag kunde på alla språk jag kunde. Till slut fanns inga ord kvar att säga. Då kom några andra ord till mig. Först i början blev jag litet rädd, för

översätta den som talade. Ju mer jag bad, dess lättare och bättre gick det att översätta! I slutet av mötet när de inbjöd till förbön frågade jag henne om hon ville be. Då sa hon att hon var rädd. Då försökte jag vända litet på det, och frågade: -Men om det nu fungerar, skulle du vilja att Jesus tog bort den smärta du har inom dig? Och det ville hon. Så sa jag: -Om vi ber först, då kan du säga efter oss! Och hon bad att Jesus skulle ta bort smärtan och han skulle ta plats inom henne istället. Man hade ställt in en del speglar i möteslokalen, där det var skrivet: *”Not I, but Christ”* (Inte jag, utan Kristus). Man skulle titta på spegeln och rita ett kors över sitt ansikte, som en symbol för att nu är det inte längre jag, utan Jesus. Det ville flickan göra. Efteråt såg hon mycket gladare ut, och ville vara med och klappa i händerna de sista sångerna. Det var hennes första

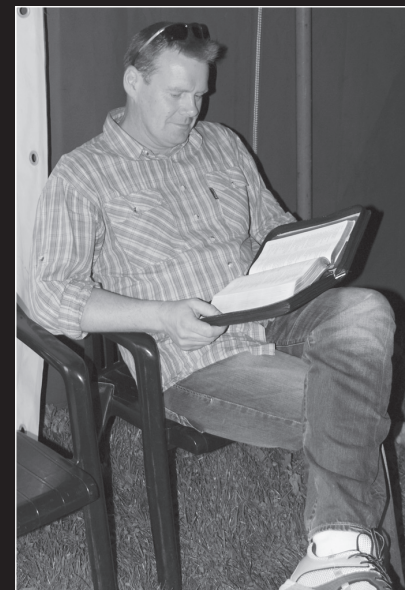
Då kom de där orden jag fått i bussen tillbaka, men jag slutade inte be, utan fortsatte tala i tungor.

lämna dig för att jag tycker om dig, och jag vet att Jesus tycker om dig. Han vill hjälpa dig. Till slut följde hon med mig in i korridoren. Jag fick sådan nöd för henne, och visste inte vad jag skulle göra. Det kändes som om allt ansvar låg på mig, för jag var den enda som kunde prata med henne. Det brast för mig, jag började gråta. Sedan kom den andra flickan, och vi bestämde

jag visste inte om det var på riktigt eller på låtsas, så jag skakade av mig dem litet.

Sista mötet satt jag och försökte översätta så bra att hon kunde se Jesus. Under en sång bad jag för henne. Då kom de där orden jag fått i bussen tillbaka, men jag slutade inte be, utan fortsatte tala i tungor. Jag hade blivit andedöpt! Då märkte jag att det blev så mycket lättare att sedan

möte med Jesus. Det var helt underbart få se hur Jesus kan förvandla. Kanske någon finns här som också vill möta Jesus? Ta emot honom, för han kan förvandla allt! Han är bäst! Amen. ■

Jorden ingen säker plats

Appell Av Berno Vidén

Jorden brister, ja, den brister; jorden rämna, ja, den rämna; jorden vacklar, ja, den vacklar; jorden raglar, ja, den raglar såsom en drucken; den gungar såsom vaktskjulet i trädets topp. Dess överträdelse vilar tung på den, och den faller och kan icke mer stå upp. (Jes 24:19-20)

Stephen Hawking, en av världens mest framstående forskare inom relativitetsteori, har uttalat sig om planeten jorden. Det var inte med positiva ordalag han presenterade sina slutsatser, men däremot med noggrant uträknade teorier. Han sa:

-Den här jorden klarar inte mer. Vi måste söka oss till andra planeter.

Enligt Hawking måste människan söka sig boplatser ute i rymden eller dö. Kvällstidningarna kablar ut hans budskap med mycket större allvar än om

en väckelsepredikant hade uttalat orden. Så här skriver exempelvis Aftonbladet: Enligt Hawking är vi på väg mot en farlig period i historien, med växande befolkning, sinande resurser och en allt större kapacitet att förändra miljön. – Det blir svårt att undvika en katastrof de närmaste hundra åren. Han understryker allvaret i sitt budskap genom att säga att om vi kan hålla oss vid liv i ett par hundra år till så borde det räcka för att säkra rasens fortlevnad på någon annan planet.

I och med att det var just Stephen Hawking som uttalade sig reagerar människor med oro på budskapet. Frågor om vart vi ska ta vägen och vad som ska hända hopar sig. Hawking ger nämligen inga alternativ till den förestående katastro-

fen. Han fastslår: Det finns ingen framtid för den här jorden. Den är utarmad, den är exploaterad, den är förstörd. Att som enda lösning hänvisa människor till andra planeter skapar en djup oro.

Hawking framför externa lösningar för mänsklighetens överlevnad, men något vi borde lyssna till med ännu större allvar är när Jesus med sina träffande ord beskriver framtidens händelser. Exempelvis då han talar om hur människor kommer att uppfyllas av ängslan och förtvivlan i samband med att vi närmar

oss tidens slut:

Och tecken skola ske i solen och månen och i stjärnorna, och på jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rådlösa vid havets och vågornas dån, då nu människor uppgiva andan av förskräckelse och ängslan för det som skall övergå världen; ty himmelens makter skola bäva.

Utan att veta det så basunerar kvällstidningarna ut ett mycket angeläget budskap om Jesu tillkommelse, då de på det här sättet publicerar forskares teorier om jordens framtid. Men en stor skillnad på Hawkings och Jesu budskap är att man kommer fram till två helt olika konklusioner. Hawking fastslår helt riktigt att jorden är på väg

den går, vart allt är på väg. Men samtidigt kan vi säga att det finns en framkomlig väg mitt i allt elände. En väg som talar om frid i en värld som är full av krig. En väg som talar om sann kärlek i en värld präglad av orättfärdighet, förtryck och förföljelse, med massor av människor som lider av hunger och sjukdomar. Hur är det möjligt? Hur kan Jesus säga, att då alla olyckor och all ondska kommer att tillta på jorden, att vi då ska lyfta upp våra huvuden?

I Jesus finns budskapet om försoningen personifierat, och att vara försonad med Gud innebär också att bli delaktig i hans liv, ett liv som aldrig någonsin kan dö. Jesus kan nämligen frälsa och rädda varje

en ny mening och med ett levande hopp för framtiden. Hoppet är inte att den här världen ska överleva och förvandlas till något bättre. Bibeln är tydlig i dessa frågor. Den säger att hela världen är i den ondes våld. Ingenting av den kommer att bestå. Som en motsats uppenbarar bibeln också sanningen om framtiden för den som lagt sitt liv i Frälsarens händer och låtit sig försonas med Gud genom Jesus Kristus. Det handlar om nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor.

Människans enda hopp i den värld som är på väg mot sin undergång är att lära känna Jesus Kristus personligen. Däri ligger ett sant hopp och en verklig framtid. Hoppet är att Jesus snart ska komma tillbaka.

Människans enda hopp i den värld som är på väg mot sin undergång är att lära känna Jesus Kristus personligen. Däri ligger ett sant hopp och en verklig framtid. Hoppet är att Jesus snart ska komma tillbaka.

Fröet till detta nya liv såddes vid Golgata, då Jesus likt ett vetekorn som faller i jorden och dör, gav sitt liv för våra synder. I sin död steg han ned i dödsriket och tog nycklarna från döden.

Genom sin egen död och totala utblottelse, övervann han människans värsta fiende någonsin; döden själv. I sin egen kropp, upphängd på korsets trä, bar han allas vår synd. Vilket oerhört erbjudande och vilken stor frälsning! Erbjudandet gäller hela mänskligheten, då Jesus säger: Jag skall draga alla till mig! ■

mot sin undergång, men har inget annat än en helt utopisk lösning på problemet. Jesus däremot presenterar ett budskap som är så totalt annorlunda och som går tvärs emot forskarnas, då han säger:

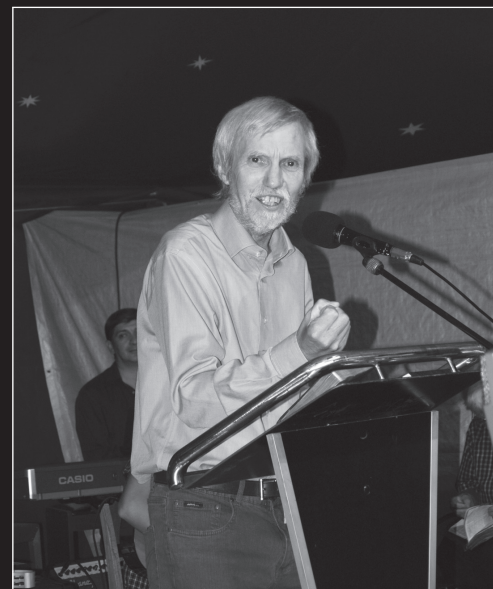
Men när detta begynner ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning.

Vilket budskap att presentera till denna sargade värld! Vi vet att det bara är att hålla med om hur utvecklingen med värld-

människa från den fördömelse som vilar över världen. Ty i Jesu Kristi försoning finns en framtid och ett hopp. Jesus säger så här i samband med att han talar om sin död:

Och när jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig.

I de orden finns kraft och substans till frälsning. Jesus lever och är en verklig person som talar till dig just nu, för att han vill frälsa dig och fylla ditt liv med

-Säg inte nej till Guds kallelse!

Vittnesbörd av Jörgen Lindroos

När Jesus kom hit ned till mänskligheten, sa han att Människosonen har kommit för att söka och frälsa det som var förlorat. Det var hans uppdrag då han kom hit till jorden. Att uppsöka och frälsa det som var förlorat.

Jesus byggde ingen kyrka då han kom. Han kom inte med nya bud och regler. Han kom inte med nya högtider som vi skulle fira, än om kristendomen har lagt till några. Han kom inte med någon ny religion. Han kom för att uppsöka och frälsa det som var förlorat. Varje människa har en sökningstid, då Gud söker henne.

Kanske är det så för dig nu att Gud sänt dig in i det här

tältet för att han vill ha gemenskap med dig. Kanske det här är ditt tillfälle. Den dag då du ska överlämna ditt liv åt Gud. Säg inte nej till Guds kallelse. Släpp Jesus in i ditt hjärta, och du ska se att det kommer att förändra hela ditt liv, hela din tillvaro. Allt kommer att bli förändrat. Du får en helt ny kurs. Det var vad Jesus ville då han kom. Han förkunnade en ny kurs. Han förkunnade något som inte var från den här världen, men från himlen. Han förkunnade himmelens rike. Inte någon plats här på jorden, men himmelens rike. Det var en ny kurs, och det vill han ge dig här i livet. En uppåtående kurs, som inte

bara går rakt fram till ingen nytta och inget mål. Jesus vill ge dig ett mål. Han söker dig nu, så släpp in honom i ditt hjärta och låt honom bli Herre i ditt liv. Då får du se att han kan förvandla allt – det är han mäktig till att göra!

Tack Jesus för att du söker och frälser den som är förlorad. Tack Jesus för att du ännu vill frälsa, att idag är frälsningens dag, det är ännu inte för sent. Tack för att det finns frälsning idag! Amen ■

Vi måste gå ut och predika!

I samband med förra årets tältmöten som Maranataförsamlingen hade i Rålambshovsparken, kom en tysk turist vandrande genom parken. Han stannade upp när han fick syn på skylten "Maranata", och informerade sig ivrigt om att tältet, som han först trodde var ett cirkustält, faktiskt var en plats där man inbjöd till väckelsemöten! Han bokade genast in på församlingens hotell Pilgrimshem, och deltog med liv och lust i möten och syskongemenskap. Nu var han tillbaka på besök i Stockholm och Maranataförsamlingen. Radio Maranata fick tillfälle göra en kort intervju, och Karl Heinz Christl, som går under smeknamnet Max, förmedlade rubrikens uppmaning till oss alla.

Intervju: Stina Fridolfsson

Här följer radiointervjun:

Jag heter **Karl Heinz Christl**, jag kommer från södra Tyskland, södra Bayern, min hemförsamling finns i Landsort. Jag växte upp som snickare – har varit snickare i hela mitt liv, trettiofem år. Jag är nu 49 år gammal.

För några år sedan hyrde jag några lokaler av några bönder att arbeta i med mitt snickeri. En gång kom jag till en kristen bonde och hyrde av honom. Han frågade mig om jag visste något om Jesus. Jag sa att jag föddes in i den katolska kyrkan – det innebär att jag visste ingenting om Herren. Vi får höra saker om Jesus, men de berättar inte vad som är rätt och fel. De säger alltid det som inte är sant om honom och den katolska kyrkan är enväldig och helig. Man kan säga att jag visste ingenting om Jesus.

En gång då jag kom till den här bonden för att hyra hans lokal, så inbjöd han mig att komma till hans kyrkan. Först sa jag att jag ville inte, och hade inte tid. Men så kom dagen då jag i alla fall gick dit. Och människorna i den församlingen var vänliga på ett sätt som jag aldrig upplevt förr. De var som ni är här!

Första gången tänkte jag att det här kan inte vara sant! Men jag märkte det allt mer,

ju oftare jag kom till församlingen. Ett halvt år senare började jag läsa i bibeln. Men jag var inte frälst. Jag fick lära mig litet om Jesus genom bibelstudium. Från den här tiden fick Jesus lära mig mer och mer om sig.

Du mötte alltså först människorna i församlingen, och greps över att de var så vänliga. Det var så du fick intresse att bli frälst?

–Då förstod jag inte. Men genom att jag började studera bibeln, talade Jesus till mig om att han var kärleken och sanningen. Kanske ett halvt år senare byggde min pastor en övervåning till sitt hus. Han sa till mig att jag måste säga ja till Jesus. Jag kan inte göra det åt dig, Jesus måste få göra det. Några veckor senare förstod jag och sa för första gången ja till Jesus. Från den stunden förvandlade han mitt liv. Jag kunde inte göra det själv, det var han som gjorde det!

Jag är väldigt glad att vara här, och hoppas kunna komma tillbaka nästa år och vara med och evangelisera på gatorna.

Hur gick det till att du hittade oss? Det var väl i samband med tältmötena i fjol.

–Det var också från Herren.

Jag gick genom en park förra året, och såg längst bort ett tält – jag trodde det var ett cirkustält! Jag kom närmare, och såg skylten "maranata-möte". Då visste jag att jag måste gå dit!

Så du visste vad Maranata betyder?

–Jesus kommer!

Och då var du tvungen komma? Så fick Maranataförsamlingen en gatuevangelist till!

–Jag fick några traktater, och kunde varje dag vara ute och sprida dem.

Du kom först till Sverige som turist?

–Nu är jag för åttonde eller nionde gången i Stockholm. Från början var jag bara turist, men nu hoppas jag att få vara med i gatumissionen när jag är här. Jag vill berätta varför det är så viktigt för mig att arbeta på gatorna. Därför vill jag läsa ur Romarbrevets tionde kapitel:

–Men hur skulle de kunna åkalla den som de inte har kommit till tro på? Och hur skulle de kunna tro på den som de inte har hört? Och hur skulle de kunna höra, om ingen predikar? Och hur skulle några kunna predika, om de inte blev utsända? Det står skrivet: Hur ljuvliga är inte

Karl Heinz Christl från Bayern i södra Tyskland.

stegen av dem som förkunnar det goda budskapet. Men alla ville inte lyda evangeliet. Jesus säger: Herre, vem trodde vår predikan? Alltså kommer tron av predikan och predikan i kraft av Kristi ord. (Rom 10:14-17)

Vad jag vill säga med de här orden är att vi måste gå ut och predika. Inte att vi bör – men vi måste.

Vi måste gå ut till människor på gatorna och predika ordet. Ordet från vår Herre.

Berätta litet om ert arbete i din hemförsamling?

–Jag kan säga att det är nästan likadant överallt. Jag har varit i North Carolina Bible Church i USA, vi gör nästan allt på samma sätt. Om vi verkligen är i Guds Ord, så kan man inte underlåta gå ut på gatorna och evangelisera. Varannan månad är vi ute med bokbord, vi hyr en stor buss och åker runt och evangeliserar. Det finns en speciell buss som är specialbyggd för evangelisation. Den kör man runt med i hela Tyskland. Vartannat eller vart tredje år kommer den till Landsort. Vi har delat upp vårt samhälle i sektioner, och lämnar trak-

tater i människornas brevlådor. Vi har husmöten varje vecka med bibelstudium på kvällen. På söndagar har vi samling med bibelstudium för hela församlingen.

Du kanske vill rikta dig direkt till radiolyssnarna nu med en slutappell?

–Jag kan säga. Förra veckan var jag varje dag ute på gatorna och mötte människor. Det bästa sättet att möta dem är att be när man möter dem. När jag såg gay-paraden förstod jag att ibland måste man vara mera högljudd. Om ingen hör dig eller vill höra dig eller höra något om Jesus, då måste vi ta hans namn och ropa ut det högt. Jag gjorde det då jag var vid gatukorsningar och övergångsställen.

Jag frågar: Är det inte någon här någonstans som tror på Jesus? Ropa ut högt om Jesus vill det, och var lågmäld och tala personligt när han vill det. Det gäller att tala på rätt sätt – på det sätt Jesus vill.

Tack broder Max, du har verkligen berikat oss med ditt besök, och Gud välsigne dig i din fortsatta tjänst för Jesus! ■

22 barn i Baptiste

Karin Vidén rapporterar:

Baptiste är ett samhälle i Haitis bergsbygder, ca 3 mil från gränsen till Dominikanska republiken. Till den haitiska huvudstaden Port au Prince är det "fem timmar", som man uttrycker avstånden, men som egentligen handlar om 8 – 9 mil.

Comunidad Maranata befinner sig i Baptiste i ett begynnande arbete för att komma människor till hjälp socialt och andligt. Fattigdomen är påtaglig och man erfar sviter efter jordbävningkatastrofen på olika sätt. Människor lever idag under svåra levnadsförhållanden trots att katastrofen där inte innebar så stor materiell skadegörelse och inte heller skördade något dödsoffer. Varuleveranser från huvudstaden har försvårats och minskat drastiskt i antal, och de matvaror som når fram har därmed blivit betydligt dyrare. Som en konsekvens av katastrofen i januari är också hela landets skolstart framskjuten ända fram till den 4 oktober.

Under några dagar i början av september var **Berno Vidén** där i ett speciellt ärende, och det handlade om att besöka hem efter hem för att finna de barn som av olika anledningar ännu inte fått skolgång trots ålder därför. Väl

framme i Baptiste, efter att ha tvingats övernatta vid gränsen pga av dåligt väder knutet till orkanen Earl, sammanstrålade han med **Marceló Revo-lus**, en spansktalande haitisk broder med rötter i Baptiste, för att tillsammans med honom besöka de familjer som skulle erbjudas hjälpen. Det blev en lång vandring, ca 1,5 mil till fots på smala stigar och steniga svårframkomliga bergsvägar i tryckande värme under tropisk sol, för att nå fram till de familjer som bor spridda utöver landsbygden. Mot dagens slut hade de antecknat och skrivit in inte mindre än 22 barn i två olika skolor i Baptiste.

- I kontakt med två olika skolor i samhället har vi åtagit oss att bekosta skolgång för dessa elever, berättar en glad och uppmuntrad Bernardo, och det handlar om terminsavgifter, skoluniformer, skor och de läromedel varje elev behöver.

- Jag blev djupt rörd av nöden i de hem jag kom till,

fortsätter han. Det är smärtsamt att se människors levnadsvillkor, och man önskar man kunde göra så mycket för dem alla. I vårt enkla lilla hus som vi hyr i Baptiste har vi i princip bara ihopfällbara sängar, ett bord, några stolar på det karga cementgolvet, och en liten gasspis. Trots sin enkelhet är det ändå betydligt mycket mer än vad dessa jag besökte har. De bor i hus byggda av sten och lera med jordgolv, och överallt ligger sot och smuts från koleldarna man lagar sin mat över. Den hjälp vi nu kunde ge till 22 barn att få möjlighet att gå i skolan är en ringa begynnelse, och att se föräldrarnas lättnad och hoppfullhet var gripande!

De två skolorna elev-erna ska gå i heter: *L'education de Baptiste* och *Ecole Chrétienne de Baptiste*. Den första är en konstruktion med en vit presenning virad ett varv runt som väggar; där också den evangeliska församling som driver L'education har sin möteslokal. Baptistförsamlingen i samhället driver den andra skolan som har 5-6 skolsalar för sin verksamhet. Skolsalarna är långt ifrån vad vi associerar till då vi hör benämningen, men barnen får i alla fall undervisning. Målarfärg finns inte utan allt är grått, träfärgat och oerhört nedslitet och smutsigt, men samma sak gäller de flesta byggnaderna i samhället.

- För övrigt är Baptiste en vacker plats med fantastisk natur, berättar Bernardo. När jag nu var där fanns det ingen el på hela tiden eftersom elbolaget var i konflikt med sina kunder som inte har råd att betala. Detta innebar totalt nattmörker redan tidigt på kvällen, vilket i sin tur var en upplevelse då himlavalvet var molnfritt och otroligt vackert. Dessutom är tystnaden helt obeskrivlig då det inte finns varken TV eller radio knappt hos någon; samhället är mycket isolerat och kontakt med yttvärlden sker främst genom mobiltelefoner.

Berno berättar vidare om då han tillsammans med sonen Sebastian, vid ett besök i februari blev inbjuden till en årligen återkommande högtid som Baptistförsamlingen anordnar. Det visade sig vara en enorm fest med ca tusen inbjudna från olika håll. Kvinnor lagade till getkött och rotfrukter i jättegrytor över öppna eldar och alla fick äta och bli mätta. Hela skaran promenerade också till floden som ligger tre kilometer bort och där hölls det årliga dopet, som detta år innebar 75 dopkandidater.

Baptistpastorn talade till hela den samlade folkskaran och uppmärksammade även Comunidad Maranatas närvaro vid detta tillfälle med orden: Då vi drabbades av jordbävning- en blev pastor Bernardo så orolig

för oss så han skickade genast hit sin son Sebastian för att få veta hur det gått för oss. Det är bevis på sant brödraskap!

- Ja, medger Bernardo, vi erfor speciella band till denna bygd i de haitiska bergen redan då vi innan katastrofen, i slutet på 2009 besökte platsen. Flera av syskonen i församlingen i Palavé har sina rötter i Baptiste och vi ser behov av vår närvaro; behov av ett förkroppsligat evangelium,

ett evangelium för hela människan. Böneämnen finns hur många som helst och ett bland dem alla som gripit mig den här senaste resan, är den lille poliosjuka pojken. Under vandringen mellan de olika hemmen var det en mamma som ropade efter oss. Hon ville att vi skulle träffa en av hennes söner; Gladine, sju år gammal. För två år sedan var han en frisk levnadsglad pojke som olyckligtvis drabba-

des av polio, barnförlamning, och sedan dess har hans lilla kropp förvridits av infektionen så att han idag inte kan gå. Vi samtalade med mamman, träffade hennes övriga barn, och bad till Gud tillsammans innan vi skildes åt. Jag ville så gärna skriva in denna annars så vakna och allerta grabb som elev i en av skolorna, men det finns inte i någon av dem praktiska möjligheter att ta emot honom. Kvar etsade

sig frågan fast: Vad kan vi göra för denna pojke? Vad kan vi göra för människorna som lider?

Frågorna är många, men svaren finns – i ett i praktisk handling förkroppsligat evangelium! Budbärarnas förmåga är begränsad, men "evangelium är en Guds kraft till frälsning", det är den bärande styrkan i all mission! ■

Undervisningen i Palavé är nu i full gång

33 elever är inskrivna det här läsåret och de får undervisning i spanska, matematik, bild, musik, bibelkunskap, idrott samt i de olika orienteringsämnena. Här ses Veronica med sina tio elever.

På rasterna får eleverna välja på ute- och innelekar. Här har några valt att bygga med lego...

Några dagar före skolstarten inbjöds till föräldramöte, där de inskrivna elevernas föräldrar informerades om hur Maranataförsamlingen i Sverige, tillsammans med vänner främst i Norge och Frankrike, är de som arbetar och offerar för att medel ska frigöras för missionens skola i Palavé. Det var uppmuntrande att möta föräldrarna som uttryckte sig glada för att deras barn nu trots olika bakomliggande problem och svårigheter kan få undervisning.

... andra har valt att "kasta ringar" ute på den lilla bilfria grusvägen där kossor, getter, hästar och grisar mm passerar.

Stöd Maranataförsamlingens mission i Dominikanska republiken och Haiti

pg 44 10 05 - 6

Hemsida för spansktalande: <http://maranata.do>

Gineia 14 och Kenson 17 är två av de inskrivna eleverna, vilka nu för första gången ges möjlighet att lära sig läsa och skriva.

Soldatens villkor

Predikan av Paulus Eliasson

Jag skulle vilja dela med er en metafor, en liknelse, som vi gång på gång möter i bibeln. Vi läser i Paulus andra brev till Timoteus:

-Du mitt barn, hämta kraft i den nåd som finns hos Kristus Jesus. Och det som du har hört av mig inför många vittnen skall du anförtro åt pålitliga människor, som i sin tur skall bli utrustade att undervisa andra. Lid också du som en god Kristi Jesu soldat. Ingen soldat är upptagen av bekymmer för sin försörjning. Han vill stå i hans tjänst som har värvat honom. (2 Tim 2:1-4)

Jag tror inte liknelsen om kriget är okänd för någon av oss som läst bibeln. Dels möter vi i Gamla Testamentet många krig som vi ofta överför till andlig betydelse. Striden mot Amalek, striden om Jeriko osv. Och det är klart att när man talar om striden, så kan man göra det från många utgångspunkter. Vi kan tala om härskaren, om Herren Sebaot – härskarnas Gud. Ja, vi kan tala om Gud som kommandör och härförare för sin armé, och ha vår utgångspunkt i honom. Vi kan också tala om själva kampen, och vi kan tala om strategin, vilket vi ofta gör utifrån de strider vi möter. Exempelvis striden mot Amalek där Mose lyfte sina händer, med en himmelsk strategi i kampen. Vi kan tala om vapnen och läser i Efesierbrevet: -Ikläd er hela Guds vapenrustning så att ni kan hålla stånd. Där talas också om frälsningens hjälm, trons sköld, osv. Vi kan också tala om motståndaren. Det är i en strid intressant att se vem som är motståndaren. Bibeln säger: Så att ni kan utsläcka den ondes alla brinnande pilar. Vår motståndare djävulen går omkring som ett rytande lejon osv. Vi måste veta var kampen står, och vem motståndaren är. Det är nyckeln i varje strid.

Men det jag vill sätta fokus på nu är:

-Lid också du som en god Jesu Kristi soldat. Ingen soldat är upptagen med bekymmer för sin försörjning.

Vi sätter fokus på soldaten eftersom det är viktigt att känna till vad som är soldatens möjligheter och resurser. Vad är det han måste ge avkall på och säga nej till som andra människor kan glädja sig över? Vad är det andra människor kan finna behag i, som han måste bemöta med: -Nej, det här passar inte mig för jag är soldat. Det första finner vi redan i vers fyra, där det står att ingen soldat är upptagen med bekymmer för sin försörjning. Det är ett intressant påstående, för om det är något människor i den här världen är bekymrade över, så är det sin försörjning. Man är bekymrad för vad man ska äta, vad man ska dricka, vad man ska klä sig med, var man ska bo. Den som har varit soldat vet att i armén har man inte det bekymret, eftersom du får de kläder och den mat du ska ha. Du går till mässen och får mat att äta, och tält eller barack att bo i tillsammans med andra. Där har du din plats. Det är inte ditt bekymmer.

Det finns en engelsk översättning, Comparary English Version, som säger så här: *"Soldiers on duty don't work at outside jobs"*. Soldater som är i tjänst har inget arbete utanför detta. De bekymrar sig för en enda sak, säger aposteln här, och det är hur de ska vara honom till behag som värvat dem, eller som det egentligen heter, honom som har ställt dem i kampordning. Hur ska de kunna vara till behag för honom? Det är frågan. Hur ska vi kunna lystra eller agera på ett sätt som behagar honom som är härskaren? Soldater i tjänst är inte upptagna av den här världen, och de är inte upptagna av det som pågår runt omkring. De bedriver inte business utan har en enda sak för ögonen, att vara till behag

för Honom. Bibeln talar mycket om att vara Gud till behag och om att utan tro är det omöjligt att tackas Gud.

Vi ska gå till ett bibelsammanhang i 5 Mos 20, och jag är litet bekymrad när jag ska tala om det. Hemma har jag en del bibelkommentarer och har konsulterat dem för att undersöka om de talade om detsamma som jag sett när jag läst dessa versar. Det gjorde de inte utan istället

Frågan är då om du är stridbar? Inte bara rent fysiskt, så du har kapaciteten, inte bara rent militärt så att du har vapnen, men inom-bords – var någonstans är ditt hjärta stämt?

nästan det motsatta. Om du inte håller med mig om det jag ämnar säga, så är du i sällskap med många andra, men jag vill i alla fall dela med mig av vad jag tror och tänker om det som här står. Kom ihåg att vi ska se detta ur soldatens perspektiv, inte från civilistens perspektiv; vi ser det inte från någon annan människas perspektiv, utan utifrån soldatens val. Vi läser 5 Mos 20:

-När du drar ut i krig mot dina fiender och får se hästar och vagnar och ett folk större än du, skall du inte bli rädd för dem, ty HERREN, din Gud, som förde dig upp ur Egyptens land, är med dig. När ni står beredda att gå till strid, skall prästen träda fram och tala till folket. Han skall säga till dem: "Hör, Israel! Ni står i dag beredda

att gå till strid mot era fiender. Låt inte era hjärtan vara modlösa. Var inte rädda, bäva inte för dem och var inte förskräckta. (5 Mos 20:1-3)

Det var en speciell präst, inte översteprästen, utan en speciell präst som var utsedd att följa med i striden, med uppdraget att föra Gud till människor och människor till Gud i den här kampen. Denne präst får en speciell uppgift inför varje strid. Inför varje kamp skulle han träda fram inför dem som var utsedda att vara soldater, och enligt lagen skulle alla stridbara män över 20 år in i kampraderna, och det var en allmän kallelse.

Jag skulle vilja dra en parallell, eftersom vi ofta talar om kallelsen. -Jag väntar på en kallelse från Gud, säger vi. -Jag väntar på något speciellt, Gud har inte gett mig någon speciell kallelse. Allesammans har vi en kallelse. Vi talar om den och kan den utantill, men så ofta går den oss förbi. Jesus säger: Gå ut i hela världen och predika evangelium. Predika för stor, för låg, för allt skapat. Förkunna för dem vem Gud är, gör lärjungar, döpa dem i Faderns, Sonens och den helige Andes namn. Det är kallelsen vi allesammans bär på. Jesus säger: Gå ut! Det är inte ett förslag, det är en kallelse från en härskare: Gå ut i hela världen och predika evangeliet. Det är inte ett förslag,

det är en kallelse till alla stridbara män. Frågan är då om du är stridbar? Inte bara rent fysiskt, så du har kapaciteten, inte bara rent militärt så att du har vapnen, men inom-bords – var någonstans är ditt hjärta stämt? Till vad är ditt hjärta stämt? Herrens ögon överfara hela jorden för att finna någon som har ett hjärta som är stämt emot Gud. Vi fortsätter läsa:

-När ni står beredda att gå till strid, skall prästen träda fram och tala till folket. Han skall säga till dem: "Hör, Israel! Ni står i dag beredda att gå till strid mot era fiender. Låt inte era hjärtan vara modlösa. Var inte rädda, bäva inte för dem och var inte förskräckta, ty HERREN, er Gud, går själv med er för att strida för er mot era fiender och ge er seger" (5 Mos 20:2-4)

Först möter vi fyra uppmuntrande maningar: -Låt inte era hjärtan vara modlösa, var inte rädda, bäva inte och var inte förskräckta. Det kommer alltså en fyrfaldig uppmuntran här att inte låta sig drabbas av skräck, modlöshet, försagdhet eller rädsla – alla dessa negativa känslor som kan drabba dem som självklart ser en fiende som verkar helt övermäktig. Han kommer gång på gång på gång och säger: Var inte rädda, var inte modlösa, var inte förskräckta, bäva inte!

Därefter ger han två väldigt goda anledningar att gå: -Ty HERREN, er Gud, går själv med er för att strida för er mot era fiender och ge er seger. Herren, er Gud, går själv framför er. Du ska inte vara rädd, och inte vara modlös. Herren, er Gud, går själv framför er. Du får veta att Herren ska ut i striden. Vi säger ofta: Herren ska gå med dig när du ska ut i striden, men egentligen är frågan: Går du med Herren då han ska ut i striden? Han ska ut i striden, frågan är vart du ska gå någonstans.

I första versen läste vi: ...ty Herren din Gud, han som förde dig ut ur Egyptens land, är med dig.

Det är den andra anledningen. "Han förde dig upp ur Egyptens land..." Han har gjort det förr, ja han har frälst dig. Om han lyfte dig upp ur det djupaste slaveriet, om han kom som en Återlösare och tog dig ut ur slaveriets land, och om han av det som inte var ett folk gjorde ett folk, och emot dig som inte fick barmhärtighet, visade barmhärtighet. Om du som inte var under nåden men under domen, fick nåd bevisad emot dig av honom som förde dig upp ur Egyptens land – skulle han inte vara mäktig? Skulle han inte

äga kraften att utföra sitt verk med dig och mig? Om Gud kunde frälsa dig, om Gud kunde göra en människa av stoft från marken, ska han väl kunna göra en gudsmänniska av dig och mig!

Om Gud kunde skapa en människa av jordens mull, ska han väl kunna göra en gudsmänniska av dig och mig? Han som förde dig ut ur Egyptens land är med dig. Han går själv med för att ge segern, och då är segern garanterad. Det är ingen fråga, det är två faktum, två väldigt goda anledningar att gå. Så långt är du säkert med mig.

Sedan kommer fyra väldigt goda skäl att inte gå. Det kommer fyra orsaker att stanna hemma, fyra anledningar att inte vara med i striden. Ja, fyra uppmaningar, rent av uppmuntran till dem som har livet ställt på ett annorlunda sätt än soldaten. Fyra maningar: Om du har det ställt så här – stanna hemma. Och jag måste åter säga att jag har inte läst några bibelkommentarer som håller med mig i detta, du får själv bedöma.

Vi går till vers 5:

-Och tillsyningsmännen skall säga till folket: "Om någon har byggt sig ett nytt hus men ännu inte invigt det, må han vända tillbaka hem så att inte en annan kommer och inviger det, om han själv faller i striden.

Människor vill bygga åt sig, men Gud säger: -Jag vill bygga min församling. Det är Herrens vilja. Är det också din önskan att få se Herrens församling byggas?

Det låter som ett väldigt gott och godtagbart argument, ja, som ett strålende argument, ren barmhärtighet – vilket det naturligtvis är. Någon har byggt sig ett hus, någon har börjat bygga ett hem, och har ännu inte fått inviga det. Hans tankar går till sitt hem som han kanske kämpat med i flera år, hans tankar går till dem som är där. -Jag skulle ha invigt det, men nu står jag här i kampens härordning och tankarna går till huset. Tankarna går till tryggheten och säkerheten han byggt sig. Är det någon som håller på med ett husprojekt, så låt honom gå hem. Är det någon som tycker det är viktigare med husprojektet han håller på med, så

låt honom gå hem. Vi möter de första människorna i bibeln; vi möter Kain som blir en brodermördare. Han slår ihjäl sin bror, och Gud börjar tala till honom och frågar: Var är din bror? Din brors blod ropar till mig från marken. Så kommer Kain i sig själv att bära på en förbannelse som genom hela historien har burits i detta släkte. Vad är det Gud säger till honom? -Kringflackande och hemlös skall du vara. Det är vår tids melodi, det är vår tids människa och vår tids identitet. -Kringflackande och hemlös skall du vara utan gemenskap, utan en fast plats. Utan rot – helt rotlös, sökande och längtande efter någonting utan att finna.

Är det något som människan i vår tid söker, så är det ett hem, en trygghet, en plats där man kan försvinna ifrån detta kringflackande liv. Något av det första Kain gjorde var att han byggde en stad åt sin son Hanok, och han kallade den just Hanok. Han byggde en stad som en protest, med en önskan att komma bort ifrån detta kringflackande, men han byggde inte på Guds grund, utan på sin egen grund. Gud sade: -Kringflackande och hemlös skall du vara. Naturligtvis skulle han ha sökt sin tillflykt till Gud, men så började han bygga sig en stad, han började bygga sin Hanok, och du

spridda över hela jorden, låt oss skapa enhet – på vår grund. Låt oss skapa gemenskap på människans grund. Du ser det genom hela historien. Kommunismen är en fantastisk idé om det inte vore för att människor är inblandade. Själviska, hemlösa, kringflackande, egoistiska – syndiga, framför allt – människor, var grunden man byggde på, och inte Gud. -Kom, så bygger vi en stad, en plats att bo på. Vi bygger ett torn som når upp till himmelen, ja vi ska bygga oss upp till Gud. Inte tvärt om, så att Gud kommer ner till oss, som är bibelns budskap. Låt oss bygga, låt oss skapa enhet och trygghet. När Gud talade om Kanaan, så svarade människan med ett Babel. När Gud önskade ett utvalt folk, så började människan tala om ett Babylon. I den här situationen, så kommer Guds kallelse till Abraham: -Dra ut ifrån ditt folk, dra ut ifrån din släkt, dra ut ifrån allt detta. Och bibeln säger att härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham och sa till honom: -Dra ut, dra ut, dra ut! Men så fanns det något i Abrahams liv, och det heter Tera. Tera är materialismen. Tera handlade om det jordiska, det handlade om att ha buken till sin Gud. I samma kapitel, 1 Mos 11, läser vi i vers 31:

-Och Tera tog med sig sin son Abram och sin sonson Lot, Harans son, och sin sonhustru Saraj, som var hustru till hans son Abram. De drog tillsammans ut från det kaldeiska Ur för att bege sig till Kanaans land men när de kom till Haran bosatte de sig där.

I marginalen i min Bibel har jag skrivit att det här är materialismens marginaler. Så långt kan vi tänka oss att gå. I Haran kan vi också skapa oss en trygghet, en fin tillvaro och det ligger närmare. Gud kan inte vara missnöjd för det, för vi har ju i alla fall gått hela vägen från det kaldeiska Ur till Haran. Jag ska inte fördjupa mig i detta, om du är intresserad av ett djupare bibelstudium i detta så rekommenderar jag bibelstudieboken ”Fortsätt kampen” av Arne Imsen.

-Vi kan tänka oss Haran, men längre far vi inte. Så bygger man sig själv en trygghet, man bygger sig ett hem, och Tera måste dö innan Gud kunde tala till Abraham igen. Nu gällde det Kanaan och återigen var det något som måste dö. Materialismen måste dö i människans inre, innan Gud kan få henne dit han egentligen har tänkt. Det finns de som

säger: -Vi har ett hus att ta hand om. Om du har det så, då är det bättre att du stannar hemma, för du har ingenting att tillföra i kampen när du tänker på ditt hus som du ännu inte fått inviga. Människor vill bygga åt sig, men Gud säger: -Jag vill bygga min församling, det är Herrens vilja. Är det din önskan att få se Herrens församling byggas? Profeterna Haggai och Sakarja förkunnar sitt budskap och säger: -Ni bor i panelade hus, medan Herrens hus ligger öde. Ni har använt de resurser som skulle ha använts i Herrens hus. Den ceder som kom långt ifrån, som hade förvärvats genom Herrens försorg, den cedern använder ni för att bygga panelade hus, medan Herrens hus ligger öde. Tanken var inte att du skulle bygga ett lyckorike, utan att du skulle bygga hans församling. Du skulle använda dina resurser i hans församling.

Vi återvänder till 5 Mos 20 och läser vers 6:

-Om någon har planterat en vingård men ännu inte fått skörda frukten från den, må han vända tillbaka hem så att inte en annan kommer och skördar frukten av den, om han själv faller i striden.

En vingård. Det handlar om mättnad och glädje, mat och dryck. Det handlar om att skapa en trygghet här också, men med ett något annorlunda perspektiv. Det handlar om att någon väntar på frukten av sina investeringar. Han har investerat i en vingård, i trygghet och säkerhet för sig själv och sin familj, men han har ännu inte fått skörda frukten av dessa investeringar. I Matt 6 läser vi ur Jesu bergspredikan:

-Gör er därför inte bekymmer och fråga inte: Vad skall vi äta? Vad skall vi dricka? Vad skall vi klä oss med? Efter allt detta söker hedningarna, men er himmelske Fader vet att ni behöver allt detta. Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också. Gör er alltså inte bekymmer för morgondagen. Den skall själv bära sitt bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga. (Matt 6:31-34)

Här finns egentligen de verser vi läste i 2 Tim2: 3-4 koncentrerade. Vingårdsmanen önskar skörda frukten av sitt arbete. Men Jesus säger: Herren Gud vet väl vad du behöver. Han har inte tänkt låta dig dö. Han önskar en enda sak, det är att du först och främst ska ha hans rike för ögonen, så ska du få allt det andra du behöver.

Vi lever i ett samhälle där man har buken till sin Gud och inte tjänar något annat än sin buk och sina egna behov.

Jag måste ju tänka på det och det... Nej, du måste inte det. Herren har redan tänkt på vad du behöver. Apostlagärningarna visar på en fantastiskt annorlunda väg, där människor var dag kom tillsammans, och ingen kallade något av det han ägde för sitt, men alla hade allting gemensamt. Det är en helt fungerande modell för den som ska ge sig ut i striden. Guds församling fungerar. Ju mer man tänker på det, dess mer fantastiskt blir det. Guds församling är så tidlös.

I vår tid talar människor om organisationsmodeller. Det är något av det mest förrädiska som har drabbat den kristna församlingen. Organisationsmodeller, där man har en huvudorganisation och så de olika föreningarna, organisationerna och firmorna. Man har en missionsorganisation här, man har

något så förfärligt kunde hända. Den här mannen skulle ju bara hjälpa till. Han ville hjälpa Gud, han skulle se till att det här man hade ordnat med, oxarna och kärran, att de inte föll. Men Gud hade talat tydligt och sagt att när arken flyttades skulle prästerna bära den. Och man skulle inte gå före med pukor, psaltare och cymbaler. Det skulle vara trum-peter.

Då David sedan vände sig till

Du kan aldrig ge dig ut i striden på soldatens premisser när ditt hjärta befinner sig någon annanstans. För där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.

en litteraturorganisation där och så ska församlingarna skicka sitt offer till detta. Det är en så obiblisk modell, så jag tror att himmelen gråter över detta. Det är en så fint byggd modell, så vi reagerar inte. Det är en så perfekt modell, så man blir nästan avundsjuk. Men Gud har sagt något helt annat.

Vi läser om kung David som säger att Herrens ark måste föras till Jerusalem. Han spände två oxar framför en kärra, och satte Herrens ark på den här kärran. De tog med pukor, cymbaler, psaltare och harpor – allt de hade, och prisade Gud. Men Gud hade aldrig sagt att de skulle göra så. Och något av det mest fruktansvärda i historien hände då en man sträckte ut sin hand för att ta tag i Herrens ark. Den platsen blev kallad Peres-Ussa, för där slog Herren ihjäl Ussa. När man läser den här historien undrar man hur

Gud igen och började tänka över vad som gick fel i Peres-Ussa, så såg han att det var något han glömt. Han hade glömt fråga Gud. Han hade glömt att läsa i Guds Ord vad som stod där. Vad var det Gud hade sagt om sin församling? Vad hade Herren sagt om sin förbundsark? Sedan kom prästerna i ödmjukhet och gudsfrukten och lyfte upp arken, och de gick framför med de instrument som Gud hade föreskrivit, och så gjorde man vad Gud hade sagt. Det blev en underbar lovsång och tacksägelse inför Gud. Att göra det på det sätt som Gud har tänkt, är alltid det bästa. Vi kan komma med våra tankar och idéer, men Gud har föreskrivit en väg.

Vi läser i Apostlagärningarna om att ingen i den första församlingen kallade något av det han ägde för sitt, de hade allting gemensamt. Om någon hade

Jag har skapat mig en livs-situation där församlingsgemenskapen inte riktigt passar in. Det är mycket enklare om jag lever mitt liv, och försöker göra det bästa av situationen. Och bibeln säger: Gör så då. Men du kan aldrig bli soldat.

överflöd, så gav han till den som led nöd. Så levde de i endräkt, tillsammans var dag. De prisade och tackade Gud, de bröt brödet i hjärtats enfald; en hjärtats enfald. Det är som duvan vi läser om i Höga Visan där brudgummen säger: Dina ögon är som duvor. Vad är det som är så speciellt med duvan? Jo, den kan bara fokusera på en sak i taget - dina ögon är som duvor. De fokuserar på Jesus Kristus, på det som han har sagt, i hjärtats enfald. Det fanns de som tyckte att det var bättre att få plantera sin egen vingård och vänta på skörden av den, men det fanns också några som längtade efter något annat - som vill ge sig ut i striden för Herren. Det är helt legitimt att bygga sitt hus. Vill du, så gör det. Vill du vänta på vingården och se hur det går med den, så gör det. Men då kan du aldrig bli soldat. Du kan aldrig ge dig ut i striden på soldatens premisser när ditt hjärta befinner sig någon annanstans. För där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.

Vi fortsätter och här kommer väl egentligen det svåraste:

-Om någon har trolovat sig med en kvinna men ännu inte tagit henne till sig, må han vända tillbaka hem så att inte en annan tar henne till sig, om han själv faller i striden.

Det här handlar om familjelivet och församlingslivet och det kan vara svårt. Det är många genom historien som har sagt att familjelivet är viktigare, men då har de inte förstått den fantastiska planen Gud har med familjen. Gud har en tanke med familjen. -De två ska vara ett kött. -Jag ska ge mannen en hjälpare. Men då måste man ju fråga sig vad det är mannen behöver hjälp med? Gud har gett honom ett uppdrag som han behöver hjälp med, och det uppdraget är att förkunna Kristus för världen. Om inte äktenskapet och familjen har sin naturliga plats i församlingen, då är det något fel på antingen det ena eller det andra. Om inte familjen är i tjänst för Gud i detta stora, enda uppdrag vi fått, nämligen

att förkunna Kristus för en fallen värld, då har vi förfelat målsättningen med familjen. Det skulle ju inte vara något problem eller någon konflikt, för Gud har skapat och förordnat detta. Från begynnelsen skapade han man och kvinna till att vara ett kött, att vara tillsammans, och efter den förebilden har han också skapat församlingen. ”Jag säger detta med tanke på Kristus och församlingen.” Det skulle inte vara en konflikt, men har så många gånger blivit det, därför att man hamnat i en självtillräcklig mamma-pappa-barn-situation, där vi är oss själva nog. Vi vill bygga vårt lyckorike här, men då blir det konflikt med det stora som Gud har tänkt, nämligen det att världen ska evangeliseras och att hans församling ska byggas och växa.

Det fanns en man som fick inbjudan till en måltid men som svarade: -Du får ursäkta, men jag har fått mig en fru och kan inte komma. Det fanns en annan som sa: -Jag har köpt två par oxar, och måste ut och se på dem! Jag har tänkt på det här så många gånger och jag har funderat: Vem köper två par oxar utan att ha sett på dem? En annan säger: -Jag har köpt mig ett åkerfält och måste ut och se på det. Vem köper sig ett åkerfält utan att ha sett det? Det här handlar om hjärtats inställning. Där din skatt är, där kommer ditt hjärta att vara, - och vem kan inte ta med sig sin fru på en måltid? Jag har tagit mig en fru, jag hoppas att du ursäktar. Jag har skapat mig en livs-situation där du Gud, inte riktigt passar in! Jag har skapat mig en livssituation där församlingsgemenskapen inte riktigt passar in. Det blir för jobbigt, det blir för komplicerat. Det är mycket enklare om jag lever mitt liv, och försöker göra det bästa av situationen, och bibeln svarar: Gör så då, men du kan aldrig bli soldat.

Soldatens val är ett helt annat. Det finns så många i historien som har sagt, celibat är det bästa, och andra säger, äktenskap är det bästa. Det finns en Herrens välsignelse i båda dessa förhållanden, helt klart. Bibeln säger det tydligt. Det finns ingen konflikt egentligen mellan familjeliv och församlingsliv. Men det är en kamp vi måste vara villiga att gå in i för att finna den här fantastiska harmonin, där treenigheten mamma-pappa-barn får bli en del av evangelisationen, en del av missionen, en del av församlingens uppbyggande där vi får se våra barn liksom Mose som blev döld för Farao för att föräldrarna såg att han var ett vackert

barn. Ser du att ditt barn är ett vackert barn - och vilken förälder ser något annat - så se för all del till att Farao inte får tag i barnen. Se till att de blir dolda hos Kristus, dolda i den gemenskap som är vid Golgata.

Det finns några som vill bygga sig ett hus, en trygghet, en säkerhet. Det finns också några som vill ha en vingård och se frukten av sina investeringar. Många gånger kommer människor till mig och säger: -Du kunde ha gjort något ordentligt med ditt liv. Den tanken har säkert slagit dig, än om ingen kommit och sagt det till dig. Du kunde ha blivit något. Du kunde ha gjort något annat. Kanske du kunde ha blivit advokat eller läkare eller ingenjör. Det kunde ha blivit något av ditt liv också. Men istället står du här och håller ut din alabasterflaska med olja över Jesu fötter. Varför ska denna olja förspillas? Vad ska det vara bra för, att du håller ut hela din årslön och flera årslöner över den mannens fötter? Vad tjänar det till? Men det finns en himmel som ger sitt svar, att - det hon gjorde, det gjorde hon för mig, och det ska förkunnas genom alla tider. Det fanns en annan kvinna, som tog det hon hade, ja, mer än vad hon hade. Du har hört om änkan som tog sina två skärvar och lade i offerlådan. Herren är inte intresserad av dina pengar, han är intresserad av att du ger allt vad du har. Herren är inte intresserad av något av din tid, han är intresserad av hela ditt liv, inriktat på honom. Soldater i tjänst sysslar inte med andra jobb. De har en enda sak för ögonen: Hur ska jag kunna vara till behag för honom?

Så finns en fjärde sak om soldatens villkor: -Vidare skall tillsyningsmännen säga till folket: Om någon är rädd och har ett modlöst hjärta, må han vända tillbaka hem så att inte också hans bröders hjärtan blir lika modlösa som hans eget. (5 Mos 20:8)

I den tid vi står i, denna postmoderna tid, inför den kamp församlingen är införsatt i, när det gäller evangelisationen, missionen och den inre kampen i församlingen, kampen för Guds vilja och tanke - då är jag rädd. Då är jag väldigt rädd. Man är bekymrad för hur det ska gå. Det talas här om ett modlöst hjärta. Jag läste på en anslagstavla där någon satt upp en lapp: ”Mod, det är när man känner rädslan genom hela kroppen men ändå sätter sig upp på hästryggen.” Du kan säkert hämta situationer från ditt

eget liv, där det där stämmer väldigt bra. Jag kan hämta många exempel från mitt eget liv, där jag var väldigt rädd, men så kom ett mod, ett himmelskt mod som styrkte. Bibeln säger inte att man ska gå i en annan kraft, men ”gå i denna din kraft”. Gå i denna din kraft, så ska Herren förse. I Ps 110, en psalm av David, talas om Messias, ett citat som också finns i Hebréerbrevet:

-HERREN sade till min Herre: "Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender som en fotapall under dina fötter."

kommer ditt folk. När du ber bönen ”Fader vår som är i himmelen, helgat varde ditt namn, tillkomme ditt rike, ske din vilja...” - har du någon gång tänkt som jag har tänkt: Nej, egentligen är jag väldigt rädd för att din vilja ska ske, Gud. Jag är rädd för att din vilja ska ske med mitt liv. Men Gud, är det den enda vägen, så får det vara så. Det fanns några lärjungar som fick en utmaning från Jesus den dagen då väldigt många gick bort. Alla sa: Det här är ett hårt tal, vem orkar höra på det. Många drog sig bort.

Har du ett hus, Petrus? Hur är det Jakob? Har du en vingård någonstans därhemma som du väntar skörden ifrån? Hur är det nu? Har du en familjeidyll att bygga upp Bartolomeus? Men de säger: Vem skulle vi gå till? Broarna är brända.

Din makts spira skall HERREN sträcka ut från Sion, du skall härskas mitt ibland dina fiender. (Ps 110:2-3)

Där finns Hebréerbrevets perspektiv på Kristus som är mer, Kristus som är större, Kristus som är konungen. Så fortsätter texten:

-Villigt kommer ditt folk när du samlar din här, i helig skrud kommer din unga skara inför dig, som dagen kommer ur morgonrodnadens sköte. (Ps 110:3)

Villigt kommer ditt folk. Det finns en vilja, som är tänd av himmelen. Det finns en vilja som är tänd ifrån ovan. Villigt

Då såg Jesus på lärjungarna och sa: Vill också ni gå bort? Här har lärjungarna fortfarande erbjudandet: Har du ett hus, Petrus? Hur är det Jakob? Har du en vingård någonstans därhemma som du väntar skörden ifrån? Hur är det nu? Har du en familjeidyll att bygga upp Bartolomeus? Har du något annat som du ska ha på plats? Är du rädd så att du grips av modlöshet? Men de svarar: Vem skulle vi gå till? Jesus, broarna är brända. Det finns ett enda val för oss och det är att kämpa till den dag då döden tar oss. Då

Kristus kommer och hemförlovar oss; då han själv kommer och avblåser striden, då vi får hemförlovas, prisad vare Gud.

Villigt kommer ditt folk då du samlar din här. Vi kan också läsa det som står i Domarboken, kapitel 5:

-Den dagen sjöng Debora och Barak, Abinoams son, denna sång: När härförare anför i Israel, när folket villigt offrar sig - lova HERREN! (Dom 5:1-2)

När folket villigt offrar sig – lova Herren. Det folk som villigt offrar sig – lova Herren när det sker. Lova Herren när han upprättar sin församling. Lova Herren!

Vi fortsätter läsa i Dom 5:

-Furstarna i Isaskar slöt sig till Debora. Och liksom Isaskar gjorde också Barak, ner i dalen skyndade man i dennes spår. Bland Rubens ätter hölls stora rådslag. Varför satt du kvar bland dina fällor och lyssnade till flöjtspel vid hjordarna? Bland Rubens ätter fördes stora överläggningar. Gilead stannade på andra sidan Jordan. Och Dan, varför dröjde han ännu vid skeppen? Aser satt kvar vid havets strand, vid sina vikar stannade han. Men Sebulon var ett folk som föraktade döden, Naftali likaså, på stridsfältets höjder. (Dom 5:15-18)

Ruben, du har många r å d - slag, men vad blir det av dem? Dan, du sitter vid dina skepp. Du har resurserna, men vart satsar du dem? Aser, du har din plats vid havet. Det ser så

fint ut här, det är så strålande vackert runt omkring dig, men du är inte där kampen står. Varför ska du stanna och höra på det vackra flöjtspelet? Varför ska du stanna där allt är lugnt, vid hjordarna? Men så fanns det en Sebulon och en Naftali som sa: -Mitt liv är ingenting värt om jag inte får ha frihet. Om jag inte får friheten, om jag inte får ge mitt liv i kampen så är det ingenting värt. Det finns någon som villigt offrar sig, och prisa Herren för det! Tacka honom för denna inställning till livet!

Jag ska avsluta med att ge dig två förslag. Två väldigt goda förslag, och du får välja vilket du tycker är bäst av dem.

I Predikaren står det så här:

-Ät därför ditt bröd med glädje och drick ditt vin med glatt hjärta. Gud är redan nöjd med det du gör. Låt dina kläder alltid vara vita och låt olja aldrig fattas på ditt huvud. Njut livet med en hustru som du älskar, alla dagar... – och så kommer det – i ditt förgängliga liv, eller som det står i norska översättningen – i ditt tomma liv. ...det som Gud ger dig under solen, ja, under alla dina förgängliga dagar. (Pred 9:7-9)

Gud har gett dig någonting. Ska du använda det för det förgängliga? Ät ditt bröd med glädje. Skörda din vinskörd. Bygg ditt hus. Njut livet med den hustru du älskar. Fantastiskt att få göra det. Något av det bästa en människa kan få uppleva under sina tomma dagar i sitt tomma liv. Ett tomt, innehållslöst och meningslöst liv. Det är det bästa du kan göra om du inte har något mer för ögonen än bara detta.

-Ty detta är din lott i livet och under den möda som du gör dig under solen. (Pred 9:10)

Detta är alternativ ett. Vad är en männis-

-Men det säger jag er, bröder: Tiden är kort. Även de som har en hustru skall nu leva som om de ingen hade, och de som gråter som om de inte grät, de som gläder sig som om de inte gladde sig, de som köper något som om de inte kunde behålla det, och de som använder sig av den här världen som om de inte fick ut något av den. Ty världen, sådan den är, går mot sin undergång, och jag vill att ni skall vara fria från bekymmer. (1 Kor 7:29-32)

Världen, sådan den är, går mot sin undergång. Det är perspektivet. Tiden är kort, och världen går mot sin undergång. Om du säger att det där tror jag inte på, jorden kommer att bestå många miljoner år, och jag tror att det finns inget stopp på det här, det finns ingen Gud, det finns ingenting bortom detta. Då är det helt ok, det får jag acceptera. Men om du har en tro på det bibeln säger om jordens framtid, världens framtid och om församlingens framtid så ska du

veta: Tiden
härefter är

kort. Därför handlar det om en sista strid. Om vi ska vinna människor för Gud, så kan det inte ske med halvdana insatser. Då handlar det om att lägga sitt liv på offeraltaret. Då handlar det om, som det står i Rom 12: Frambär era kroppar som ett levande, heligt, Gud välbehagligt offer. Längre fram i samma kapitel står det om en ny kropp, lemmar i Kristi kropp. Frambär era kroppar. Det är något som måste dö för att något annat ska få liv. Nu lever inte längre jag, säger aposteln, men Kristus lever i mig, och det liv som jag lever, lever jag för honom som har dött och uppstått för mig, pris ske Gud. Något måste dö för att något annat ska kunna leva.

Gud ger oss dessa två alternativ idag. Antingen lever du så gott du kan dessa dagar; bygger ditt lyckorike med allt vad det innebär – av framgång, lycka, glädje, mat och dryck och hus och hem, familj och vänner och allt vad det innebär. Eller så tar du hela paketet, och satsar på ett enda kort – Kristus. Satsar allt. Josua sa: Jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren. Jag, med allt det jag är och har vill tjäna Herren. Jag vill inte släppa det för något du kan ge mig i denna världen. Jag med min fru, mina barn, mitt hus, min familj, med alla omkring mig, med allt jag har makt över vill jag lägga ner vid Golgata kors och säga: Gud, gör vad du kan med mitt liv. Jag och mitt hus, vi vilja tjäna Herren. Det finns en kärlek som flödar över i en ny gemenskap omkring korset, omkring Kristus, där alla de troende är ett hjärta och en själ. Där alla de troende är en ny människa.

Det står i Esra om de människor som kom tillbaka ifrån den babyloniska fångenska-

pen. Alla de, vars ande Gud hade väckt. Det står att de kom till Jerusalem som en man. Om de kunde, så ska väl vi, som har så mycket mer i Kristus, kunna säga: -Vi står upp som en man och förkunnar Kristus. Vi förkunnar Kristus för en fal-len värld, för en fallen mänsklighet. Vi gör det inte med halvdana insatser, vi gör det inte med insatser som handlar om att människor ser det som ett dubbelliv: Du är ju precis som oss andra. Varför skulle jag vilja ha något av det som du har? Nej, ska vi vinna människor för Gud, så handlar det om ett helt annorlunda liv! Ett helt annat alternativ, en helt annan väg att vandra.

I Hebr 11 presenteras troshjältarna, och säg mig, finner du ett normalt val där? Ett vettigt val? Nej, men du finner tro på Gud. Ingen av dem kunde säga: Jag blev prisad och älskad av min samtid. Människor tyckte att jag handlade klokt i att bygga arken, att vandra i gemenskap med Gud. När jag dolde min Mose, när jag vandrade och

bodde i tält, medan jag sa att detta land är mitt.

Ingen av dem som blev söndersågade, av dem som plågades och vägrade bli frigivna för att få en så mycket bättre uppståndelse; ingen av de människor som blev stora i strid kunde i sin samtid skörda berömmelse, men de kunde skörda något annat, en bekännelse från himlen. Jesus säger: -Den som bekänner mig inför denna världen, honom ska jag bekänna inför min Fader i himmelen. Tänk att få höra det när du kommer till himlen. Fadern frågar Sonen: -Vem är denne? Och Sonen svarar: -Detta är någon som jag känner. Detta är Paulus och Emanuel som jag känner. Bli känd och bekänd i himlen av Kristus måste vara det största. Att få skörda det av sitt liv att få komma hem och höra: -Väl gjort, du gode och trogne tjänare. Om det kostar allt, så är det värt det. Om det kostar allt – Herre, till vem skulle vi gå?

Herre, ge oss ett rätt sinnelag så att vi kan få rätt kampvilja. Tack för kampen, tack för segerkronan! ■

Alarmerande.. forts från sid 5

tendensiöst belastas med tillämpas då den åberopas. I skollagen eller annan känd kommenterande litteratur anges inga anvisningar om hemundervisningens utformning och organisation. - - - - -

Alla samhälleliga reflektioner om för- eller nackdelar måste underordna sig argument om föräldrarätt och religionsfrihet, hur svårt det än kan kännas för klåfingriga skolideologer med ambitiösa mål att integrera all undervisning inom alla områden med det reguljära skolväsendet. Det överordnade är sedvanerätt och föräldrarnas motiv, kända och bestyrkta genom historisk förankring i en kristen tradition i de aktuella fallen i en

kontinuitet med väckelsekristendomens fundamentalistiska bibeltrohet och rättsuppfattning. - - - - -

Med tanke på att hem- och föräldraundervisningen är den absolut äldsta undervisningsformen ur vilken alla andra skoltyper av samhällelig eller enskild karaktär emanerar, förefaller det vara orimligt tro att nu verksamma skolmyndigheter opererar desorienterade men förutsättningslöst. Helt säkert finns det en handlingslinje, en kamplust och vilja att sanera och socialisera hela tillvaron. Också marginella avvikelser kan bli farliga käppar i framgångens hjul. - - - - -

Dem det vederbör, bör betänka att en religiös övertygelse äger inte lagstiftningens, politikens eller den allmänna opinionens anpasslighet. Utvecklingen kommer i icke ringa grad påverkas av

om samhället väljer generösa eller rigorösa metoder i sitt umgänge med väckelsekristna föräldrar.

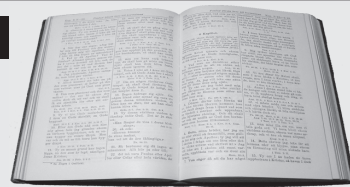
Må detta mana oss till skärpt uppmärksamhet och intensiva förberedelser för att rustade och väl preparerade möta den situation samhällets många små och stora utspel i frågor som tangerar religionsfrihetens, yttrandefrihetens och föräldrarättens gränser, varslar.

Var inte för säker, också Sverige kan få en underjordisk kyrka inom överskådlig tid! En servil och synkretistisk kristenhet på reträtt är en vältäckande garant för sådana frontförändringar hos och framryckningar för statsmakterna. ■

BMC på Bok & Bibliotek i Göteborg

Med inriktning på evangelisation och information ställer BMC-förlag än en gång ut på Bok & Biblioteksmässan i Göteborg. Välkommen att besöka oss!

Datum: 23 - 26 september, Monter: D 04:09

Text: Tage Johansson

De troendes kamp

En kort översikt över vad bibeln lär om uthållighet, ståndaktighet, vaksamhet, noggrannhet och tålmod.

Uthållighet är att inte förtrötta

Vi blir påmind i Gal 6:9

-Låt oss inte tröttna på att göra gott. Ty när tiden är inne får vi skörda, om vi inte ger upp.

Liknelsen i Luk 18: 1-8 är ett strålande exempel på uthållighet. Det handlar om en änka som fick vad hon bad om på grund av sin uthållighet. I första versen står det att liknelsen framställs för att lära Guds barn att de alltid borde bedja utan att förtrötta. Men återigen blir vi påmind av Jesus i slutet av detta bibelsammanhang om hur frestande den sista tiden är:

-Men skall väl Människosonen, när han kommer finna tro på jorden.

Paulus använder ofta bilder från idrottssammanhang, när han beskriver den troendes kamp i tiden och i Heb 12:1 heter det att vi skall med uthållighet löpa framåt i den tävlingskamp, som är oss förelagd.

Ståndaktighet

Jesus menar att ståndaktigheten är ytterst avgörande för vår slutfrälsning.

-Den som är ståndaktig intill änden skall bli frälst. Matt 24:13

Ordet ståndaktighet får en särskilt allvarlig betoning när Jesus talar om den sista svåra tiden före hans tillkomme, då bland annat kärleken hos de flesta skall kallna. Ståndaktighet betyder ju att stå emot någonting. Bibelordet talar om för oss vad vi skall stå emot, *Djävulen* 1Pet 4:8,9 *våra*

frestelser Jak 1:12.

I sändebrevet till Filadelfia står det att församlingen hade tagit vara på budet om ståndaktighet och som en följd därav skall han taga vara på dem och frälsa dem ut ur prövningarnas stund. Vidare säger han oss i Heb 10:36 att vi behöver ståndaktighet för att kunna göra Guds vilja och få vad utlovat är. Ståndaktighet är inget man bara kan ta sig. Den växer fram genom andens förnyande liv när vi livnär oss av Guds ord. Dessutom använder Gud sig av livets omständigheter. Rom 5:3 säger oss att vi t o m kan berömma oss av våra lidanden, eftersom vi vet att lidandet verkar ståndaktighet.

Vaksamhet

I den kamp som varje sant troende människa måste ta i beräkningen att leva i är vaksamheten nödvändig. Vaksamhet har att göra med att äga beredskap, vara nykter och vaken. Djävulen använder sig ofta av överrumplingsmetoden. Han kan under en längre tid lämna oss helt i fred. Han verkar så lugn och beskedlig men skenet bedrar. Metoden är den att vi under en sådan period trappar ned på vår vaksamhet och har dålig beredskap. Då kommer attacken och vi lider nederlag. Det står i Luk 4:13 om Jesus att när djävulen hade slutat sina frestelser vek han ifrån honom intill läglig tid.

En sådan gudsman som Josua fick erfara följderna av att inte vara tillräckligt vaksam inför Gibeoniternas list. Det står "... *men rådfrågade inte Herrens mun.*"

Noggrannhet

Motsatsen till noggrannhet är bland annat försumlighet. Det är förståndigt att vara noggrann

I Matt 25: 1-10 beskrivs de oförståndiga jungfrurna som försummade att vara noggranna:

-De förståndiga tog olja i kärnen tillsammans med sina lampor.

Gud talade om noggrannhet till Mose:

-Se till att du gör allting efter mönsterbilden.. Heb 8:5

Om Paulus heter det i Apg 20:27 att han inte hade undandragit sig att i församlingsarbetet förkunna allt Guds rådslut. När Paulus i Rom 12 kommer in på den praktiska delen av vår frälsning är det just i kapitlets början som noggrannheten belyses. Det handlar om hur vi skall frambära vår kropp för att det ska bli ett välbehagligt offer åt Gud. Gud förmanar oss att frambära det levande och heligt, så att det får pågå en andlig tempeltjänst i vår kropp.

Tålmod

Tålmod nämns som ett av de ting som Andens frukt består av. Gal 5:22 Tålmod är det som framförallt sätts på prov i ett självårdsarbete och vårt umgänge med våra trossyskon.

-Så förmanar jag .. att föra en vandell som är värdig den kallelsen ni har undfått, med all ödmjukhet och allt saktmod med tålmod, så att ni har fördrag med varandra i kärlek.. Ef 4: 1, 2.

I Heb 6:12 uppmanas vi att inte bli tröga utan bli efterföljare åt dem som genom tro och tålmod få till arvedel vad utlovat är. ■

Mötesinspelningar från sommaren 2010

Sommarkonferensen 17-25 juli

Lördag 17 juli 2010

- ☐ 19.00 Konferensens Inledningsmöte, Tage Johansson leder.

Söndag 18 juli 2010

- ☐ 11.00 Jubelåret, Hans Lindelöw predikar.
- ☐ 15.00 Missionsmöte, Pilgrimsfolket rapporterar fr mission i Rumänien.
- ☐ 19.00 Väckelsemöte, Emanuel Johansson leder, Paulus Eliasson.

Måndag 19 juli 2010

- ☐ 11.00 Jubelåret, Hans Lindelöw.
- ☐ 15.00 Ett hängivet hjärta, Emanuel Johansson.
- ☐ 19.00 Väckelsemöte.

Tisdag 20 juli 2010

- ☐ 11.00 Soldatens villkor, Paulus Eliasson.
- ☐ 19.00 Väckelsemöte, Hans Lindelöw leder.

Onsdag 21 juli 2010

- ☐ 11.00 Allt förmår jag i honom som ger mig kraft? Michael Dakwar.
- ☐ 15.00 Endast ett är nödvändigt, Roger Lindroos.
- ☐ 19.00 Väckelsemöte, Emanuel Johansson leder, Tage Johansson.

Torsdag 22 juli 2010

- ☐ 11.00 Ett jubelår från Herren del 1, Jan Egil Hafsaahl.
- ☐ 19.00 Väckelsemöte, Roger Lindroos leder, Jan Egil Hafsaahl.

Fredag 23 juli 2010

- ☐ 11.00 Ett jubelår från Herren del 2, Jan Egil Hafsaahl.
- ☐ 15.00 Ett jubelår från Herren del 3, Jan Egil Hafsaahl.
- ☐ 19.00 Väckelsemöte, Tage Johansson leder, Michael Hafsaahl.

Lördag 24 juli 2010

- ☐ 11.00 Glädjen eder! Michael Hafsaahl.

- ☐ 19.00 Väckelsemöte. Robin Widén leder, Paulus Eliasson.

Söndag 25 juli 2010

- ☐ 11.00 Inledningsord Hans Lindelöw, Predikan Tage Johansson.
- ☐ 15.00 Temamöte: Maranata 50 år. Tage Johansson leder, Emanuel J, Lill H, Ulla N.
- ☐ 19.00 Väckelsemöte. Emanuel Johansson leder, Robin Widén.

Tältmötena i Råambshovsparken 11-15 augusti

- ☐ 100811 19.00 Tage Johansson leder, Berno Vidén talar.
- ☐ 100812 19.00 Emanuel Johansson leder, Berno Vidén talar.
- ☐ 100813 19.00 Robin Widén leder, Yngve Stenfelt talar.
- ☐ 100814 19.00 Emanuel Johansson leder, Michael Hafsaahl talar.
- ☐ 100815 19.00 Tage Johansson leder, Samuel H, Ynge S, Paulus E, Berno V.

Mötena går att beställa och kostar 30:-/CD (Väckelsemöten 2 CD).

Ring 08 - 98 56 83 eller maila till bmc@maranata.se.

Du kan också lyssna till möten via Maranataförsamlingens hemsida www.maranata.se

Bibel & lärjungaskola! 16 oktober till 7 november

Maranataförsamlingen i Stockholm inbjuder till tre veckor med bibelundervisning, evangelisation och väckelsemöten. Information och anmälan: Tel 08-98 56 83, info@maranata.se

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00

Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet:

<http://maranata.se/media/radio-maranata/>

Ditt val!

Text: Karin Vidén

Det stundar ett val! Det val då folket ska lägga sin röst, sin tilltro och sin förhoppning i en urna, en ödesmättad urna kan tyckas, där landets och folkets framtid, väl och ve ska avgöras. Alla lockar de med sina löften, alla pockar de på ditt ansvar som samhällsmedborgare: Var med! Ta ansvar! Visa var du står!

Även till predikstolarna nästlar sig i valtider partipolitisk propaganda fram, och Guds Ord som det en gång uttalades från himmelen blir istället genomsyrat av den surdeg kvinnan arbetat in i mjölet. Att som politiker via Vårgårdamötets talarstol leda den kristna folkfestens alla samlade i "Pärleporten" är en sak, det är politisk strategi och inget annat. Att däremot inför de 349 i riksdagens plenisal, ensam, men övertygad, proklamera sanningen om samma Pärleport, är en annan. Då är det en bekännelse, ett vittnesbörd; ett martyrium. Då släpas du ut och tippas av som avskräde! Utanför lägret!

"Kristna värderingar" är då den gyllene balanserande medelvägen som står till buds. Där kan man politiskt enas om när människovärdet träder in vid en demokratiskt vald tidsgräns. Där kan man förutom abortfrågan också gemensamt stöta och blöta hbt-frågor, eutanasi, och andra för moral och människovärde avgörande ämnen och till sist hitta fram till en minsta

gemensamt godtagbar nämnare, och stödja sina beslut på de värden man menar förvaltas av den kristna traditionen. Problemet är dock att denna "tradition" förändras som kappan efter vinden allteftersom de ideologiska och politiska vindkasterna kräver. Man river blad ur Livets bok, den bok som är Guds eget Ord till människan, och man gör det för sakens skull, för de kristna värderingarnas skull.

Förutom valet den 19 september finns ett annat val av högre prioritet i dessa dagar. Det är stor skillnad på att ta ett steg framåt eller ett steg åt sidan. Kanske inte stundens upplevelse av detta val är så märkbar, men varje steg anger en ny riktning, och varje riktning har i sin förlängning ett mål.

I en sång sjunger vi: "Välj nu, välj Jesus, och välj för livet!"

Vid ett sådant val finns ingen orsak att stryka över bibelverser eller riva sidor ur bibeln; då behövs inga "kristna värderingar" och inga partipolitiska manifest.

Han, Jesus Kristus, gick utanför lägret, och för att finna Honom och fullheten i det liv han erbjuder måste människan gå till honom, där han är, och lära av honom. Ja eller nej till Jesus, det är valet idag, och ett "ja" är inte bara ett ja, utan också ett nej till lägrets erbjudanden. Betänk detta i tider av val, betänk det inför evigheten. ■